



ISABEL-CLARA SIMÓ
COL·LECCIÓ I LLEGAT



ISABEL-CLARA SIMÓ
COL·LECCIÓ I LLEGAT

ISABEL-CLARA SIMÓ

COL·LECCIÓ I LLEGAT

IVAM CADA ALCOI | 2025

Alcoi a Isabel, Isabel per a Alcoi

CATÀLEG

Edita: Ajuntament d'Alcoi - Regidoria de Cultura

Coordinació: Sofia Bofill

Texts: Toni Francés | Elisa Guillem | Maria Guillem | Jordi Tormo
Romà de la Calle | Carles Cortés | Silvestre Vilaplana | Josep Sou | Vicent Luna

Imatges: Ajuntament d'Alcoi | Càtedra Antoni Miró UA

Correcció lingüística: Gabinet Municipal de Normalització Lingüística de l'Ajuntament d'Alcoi

Disseny i maquetació: AMB Disseny | Joan Pérez i Sempere / Digital[...]Gràfic

Impressió i enquadernació: Quinta Impresión

EXPOSICIÓ

Organitza: Ajuntament d'Alcoi | Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant

Comissaris: Maria Guillem | Jordi Tormo

Transport, muntatge i direcció del muntatge: Art-Express



ALCOI (CULTURA



Ajuntament d'Alcoi



ISBN: 978-84-16186-73-0

Dipòsit Legal: A 213-2025

© dels texts: els autors

© de les imatges: els propietaris i/o dipositaris

© de l'edició: Ajuntament d'Alcoi 2025

Imatge de la portada:

Isabel a Frankfurt 2021 | Antoni Miró

Acrílic i metall s/ llenç, 116 x 116 cm

Saluda 7
TONI FRANCÉS

Gràcies Isabel 9
ELISA GUILLEM

El darrer toc del capvespre 13
ROMÀ DE LA CALLE

Els orígens de la Col·lecció / El relat de l'exposició 15
MARIA GUILLEM

L'arxiu personal d'Isabel-Clara Simó 19
JORDI TORMO SANTONJA

Isabel-Clara Simó: una veu indomable de la nostra literatura 21
CARLES CORTÉS ORTS

Col·lecció Isabel-Clara Simó 25
SILVESTRE VILAPLANA

Isabel-Clara Simó: una veu d'Alcoi 27

JOSEP SOU

Atrevim-nos a pensar i serem lliures 29

VICENT LUNA I SIRERA

COL·LECCIÓ 31

ARXIU PERSONAL 289

PREMIS 295

Poemes 307

Filla predilecta 317

ÍNDEX

Saluda

Toni Francés,
Alcalde d'Alcoi

És per a mi un honor poder escriure unes paraules en aquest catàleg tan especial dedicat a Isabel-Clara Simó quan es compleixen cinc anys de la seua pèrdua. Aquesta mostra ens permet acostar-nos a una de les figures més estimades i transcendents de la cultura alcoiana i del conjunt dels territoris de parla catalana, no sols com a escriptora, sinó també com a dona apassionada per l'art en totes les seues formes.

Aquesta exposició ofereix una mirada íntima. Mitjançant la seua col·lecció d'obres pictòriques, la seua biblioteca personal i fins i tot les màquines d'escriure amb les quals va donar vida a tantes històries, podem endinsar-nos en l'univers que envoltava Isabel-Clara Simó; un univers que la va inspirar i que va nodrir la seua escriptura, compromesa, valenta i plena d'humanitat.

Però més enllà de la gran autora que va ser -la més destacada de la nostra ciutat i una de les veus més potents de la literatura catalana contemporània-, aquesta exposició ens recorda la Isabel-Clara més personal: la dona arrelada al seu Alcoi natal, la intel·lectual compromesa amb la llibertat i la cultura i la persona propera i brillant que va ser.

La mostra ens convida a conèixer-la des d'un altre punt de vista: no mitjançant les seues obres literàries, sinó des dels objectes que formaven part del seu dia a dia, que li parlaven, que l'acompanyaven mentre creava. És un homenatge que ens permet redescobrir-la des del seu entorn més pròxim.

Isabel-Clara Simó sempre va portar Alcoi dins del cor, i així ho deixà palés en moltes de les seues paraules i accions. El seu llegat forma part del patrimoni immaterial de la nostra ciutat, i amb iniciatives com aquesta exposició, contribuïm a mantindre viva la flama de la seua obra, de les seues idees i del seu amor per la cultura.

Per això, Alcoi li va atorgar, amb tot l'orgull, la distinció de Filla Predilecta i la Medalla d'Or de la Ciutat l'any 2013. I per això, continuem celebrant la seua memòria amb estima i agraïment. Aquesta exposició no és sols un reconeixement a la seua figura, sinó també una manera de mantenir-la viva en la nostra memòria col·lectiva com a referent indiscutible de la cultura i del pensament crític.

Us convida a gaudir d'aquest viatge per la vida i la inspiració d'Isabel-Clara Simó. Un viatge que ens parla d'ella, però també de nosaltres, del nostre amor per la cultura.

Gràcies Isabel

Elisa Guillem

Regidora de Cultura / Ajuntament d'Alcoi

Si alguna cosa caracteritza el S.XX és la convulsió, una convulsió suggerida per uns canvis constants al si del pensament humà, i per tant a la nostra societat.

Uns canvis arrelats a la fi d'una revolució industrial hereva d'un pensament positivista i cartesià que, davant la deshumanització de l'eurocentrisme imperant, havia de fer un pensament sobre ell mateix, una clara reflexió, que ja a les acaballes del S.XIX Piotr Kropotkin qüestionava de forma bel·ligerant, i que acabaren amb un mapa global producte sobretot, de guerres i erràtics processos de descolonització.

I dins aquesta escena mundial, a un racó menut, envoltat de muntanyes, on l'aïllament hauria sigut el seu estat natural, Alcoi veu néixer a Isabel-Clara Simó, qui contra tot pronòstic, va esdevindre un dels referents culturals més importants i internacionals que ha donat la nostra ciutat.

Parlar del Llegat d'Isabel és parlar d'Alcoi, parlar de lluita obrera, de lluita feminista, parlar de minories i de invisibilitat, i sobretot és parlar de justícia. De la justícia que significa que Alcoi reconega el llegat d'una dona fonamental per entendre les acaballes del S.XX a la nostra ciutat i al País Valencià.

Aquesta exposició mostra gran part de les obres que l'autora va col·leccionar al llarg de la seua vida, junt amb material gràfic, i objectes personals que Isabel va donar al poble d'Alcoi. No hem pogut mostrar-lo tot, perquè Isabel-Clara Simó, si alguna cosa volia era a Alcoi, i ho va demostrar amb una generositat immensa donant gran part del seu patrimoni a la ciutat, per això, per haver sigut bandera d'alcoïania, per haver dut el nostre poble al seu cor i sempre arreu del món, i per haver donat tant de patrimoni, artístic i literari, personal i d'altres autors/es, és just que Alcoi recorde i rememore a Isabel com bé sabem que és mereixedora.

La mostra és un viatge que, no sols suposa un gaudi per als amants de l'art, sinó que és un camí on el visitant va coneixent poc a poc Isabel, descobrint els seus gustos, les seues inquietuds i passions, i per descomptat els seus anhels i temors.

Isabel-Clara Simó, com a artista, es va relacionar amb gran quantitat d'autors amb els quals, els diferents llaços li varen permetre compartir gran part de la seua obra, i és així com de fet, a través d'intercanvis artístics, construirà aquesta col·lecció. Això ens ha permés crear una exposició on, sota el fil conductor d'Isabel, per exemple podem gaudir del diàleg entre figuració i abstracció de Joan Pere Viladecans, on la geometria i la mirada infantil, guien una pinzellada que experimenta amb diferents tècniques i materials, però que no amaga un profund qüestionament matemàtic i lògic sobre la degradació de la natura i la fragilitat humana, tensionant així l'espectador. La materialitat de Joan Peris, evidencia la seua multidisciplinarietat en una imatge de mirada personal i experimentació de textures, parlem d'un autor de fama internacional que sovint exposa a galeries i fires internacionals. Isabel no pot oblidar la mirada femenina, i un tast són Rosa Sastre i Carme Sangrals. Mentre la Valenciana focalitza el seu discurs i mirada en una figuració on la dona és el centre, una dona que,

lluny de ser objecte, ara esdevé subjecte, subjecte protagonista i actiu, la catalana treballa una figuració més esquemàtica, amb uns colors plans que li permeten focalitzar la veu en unes emocions que estableixen clars canals comunicatius amb l'espectador, una paleta més uniforme que centralitza el discurs i recorda els grans autors de les primeres avantguardes.

L'obra que ens ha deixat Isabel és un tresor i testimoni de les preferències d'una autora amb una clara base cultural humanista, que deixa lloc a artistes tant heterogenis com el polifacètic Javier Mariscal, autor del nostre tant volgut Cobi i que, format al món del còmic underground, el seu estil desenfadat i directe s'arrela de forma singular dins la Nova Escola Valenciana. Dissenyador gràfic, escultor i interiorista, va destacar amb els seus mobles dins l'exposició Memphis, estètica que va marcar els anys '80.

L'obra que ens deixa Isabel atresora un petit tast de grans artistes com ara el malagueny Pablo Picasso, creador junt amb Georges Braque del Cubisme, trencador amb l'academicisme, i incansable renovador va retrobar les arrels primordials dels seus orígens amb un retorn a la natura i una mirada *primitivista*, que fugia alhora que denunciava, una societat tacada pel caos, la guerra i la violència social, i on els pensaments marxistes i *bakunians* impregnaran tota la seua obra. És l'autor, entre altres obres, del famós Guernica, buc insígnia de la denúncia de les atrocitats del bàndol franquista a la Guerra Civil, i emblema de la República a l'Exposició Universal de París, fou una obra contractada per Renau.

Dins els grans artistes de la col·lecció calen destacar també Paul Klee i Joan Miró. Klee fou un dels autors més representatius de l'Expressionisme abstracte, membre destacat del grup Die Blaue Reiter, va ser també mestre a l'escola Bauhaus, fins que el nazisme el va denunciar pel seu "art degenerat", Klee destaca dins l'art polític, no sols pel seu estil d'avantguarda i antiacademicista, sinó també pels seus clars missatges socials i de caire marxista. Marc Chagall és un dels altres grans artistes internacionals que, gràcies a Isabel, testimonia aquesta exposició, una obra molt personal, vinculat a l'expressionisme rus i a un *protocubisme*, Chagall reflexiona sobre l'essència de l'ànima amb unes composicions belles alhora que aterridores, on el paper de la religió o el Poder, es qüestionen mitjançant colors vius i directes que ens colpegen el pit i angoixen profundament.

Dins l'abstracció, cal destacar el català més universal; Joan Miró, pintor, escultor, gravador i ceramista, la seua obra s'impregna de la recerca de l'imaginari infantil i la cultura catalana. Poc a poc anirà abandonant la figuració, a través de clares influències fauvistes, cubistes i expressionistes, fins a ballar el pinzell amb tocs surrealistes, on el subconscient esdevé el camp de jocs perfecte per a la creació. Joan Miró, és una de les icones artístiques universals, destacant no sols pel seu estil surrealista "infantil" i automàtic, també per la seua vessant més política i socialment compromesa, un art que dona veu al poble, sobre tot al seu poble català, i on la denúncia és palesa a cada racó.

Antoni Tàpies és un altre artista i teòric considerat un dels màxims exponents a nivell mundial de l'informalisme, amb un marcat sentit reivindicatiu i espiritual, mitjançant la matèria reflexiona sobre la condició humana, tot sempre defensant la cultura catalana des de diferents disciplines, i on trobem clares influències nietzschianes, wagnerianes i fins i tot del mateix Ramón Llull.

L'imaginari d'Isabel no deixa ningú indiferent, amb una cura estètica, no deixa mai de banda l'art més compromès, i si parlem d'art compromès, no podem oblidar el seu artista de capçalera Antoni Miró, amic personal d'Isabel, l'alcoià qüestiona el neoliberalisme des d'una mirada aparentment amable, una figuració on la bellesa és canó de denúncia, on el valencianisme, el sionisme, el neoliberalisme colonitzador estatunidenc, el sotmetiment sexual o la lluita laboral són sovint objectes de denúncia. Antoni Miró destaca pel seu compromís social i polític, palès a tota la seua obra, el

diàleg directe i nu travessa la nostra mirada per deixar que el llenç s'erigisca objecte polític, tot seguint el concepte més pur de Jacques Rancière, ressonància icònica que ironitza la retòrica mercantilista i tradicional, Miró mai oblida els grans conflictes humans sense oblidar, com Isabel, els seus estimats Països Catalans.

Isabel aposta per autors/es modernes, que amb una clara influència política, abanderan *l'art de combat* tant reclamat per Adorno, un art compromès que, lluita contra les fantasmagories *benjaminianes*, alienadores d'espectadors passius i eterns consumidors d'un discurs capitalista i unidireccional, dins una concepció de Poder clarament definida per Foucault, on aquest emprà tècniques d'ensinistrament, procediments de dominació, i sistemes per a obtenir l'obediència de les masses.

Aquesta exposició ens mostra també el llegat literari d'Isabel-Clara Simó, perquè en realitat, sense ell no podem entendre l'autora, podem seguir la seua trajectòria dins l'àmbit de les lletres catalanes, i el seu propi compromís, no sols amb la llengua, sinó amb la cultura i identitats del seus estimats Països Catalans, on la revista Canigó, serà un clar exemple de les seues lectures de capçalera.

Ens endinsem en una mostra on les primeres edicions dels seus llibres, són testimoni del camí que, aniran fent els seus personatges, traduïts a llengües com l'anglès, l'alemany, el francès, el castellà, l'eusquera i el braile, i altres que varen ser publicades sota el pseudònim de Nil Barral.

I és que els llibres d'Isabel, ens mostren la part més intel·lectual i alhora més intimista de la nostra escriptora. Des de llibres de cuina on podem veure la seua passió per la gastronomia, a llibres on l'eròtica ens mostren la vessant més humana, divertida i universal. Isabel llegia en anglès i alemany, el feminisme, el cinema, l'art o la Palestina dominada pel poder Sionista, són lectures obligatòries que ens demostren una Isabel compromesa amb el seu temps, i feroç consumidora de cultura.

Perquè el Llegat d'Isabel-Clara Simó és Cultura Alcoiana, és universal i forma part del nostre imaginari col·lectiu de poble i d'identitat, aquesta exposició, no sols ret homenatge a la nostra Isabel, ret homenatge a tot un poble que l'ha vist créixer i s'ha fet gran amb ella. Estem davant una mostra imprescindible on, no sols pel valor indiscutible dels artistes que en formen part, sinó perquè és mostra d'un temps, d'uns anhels, unes passions i una cultura que és la d'Isabel-Clara Simó, i és la d'Alcoi.

El darrer toc del capvespre

Romà de la Calle
Alcoi, hivern de 1964

Tot recordant Isabel-Clara Simó, agraïnt la seua amistat compartida i fent història explícita de la seva lluita, creativitat i explícit compromís vital de sempre.

Amb les pedres carpides per molts anys,
símbols d'aquell ahir que encara viu,
creix el llapó verdós
ressanant al llarg del sostre,
entorn de l'agudell.

És un oblit del temps i d'eixes hores nostres i teues viscudes
sense Déu.
Ressò que somica en el cimall de marbre,
absolta de l'albat nonat;
espai buit d'albor i de memòria en la nit de l'ocàs;
ombra que creua el sòl de les paraules, no mai escrites ni pensades
i besa el fang d'aquesta plaça literària, comuna,
que és de tots.
Veus de ferro que tomben del penell del campanar,
com un esvoletec sonor!

Prec melòdic del sonall que enrosa l'ànima.
És el lament de mort que plora el somni etern,
lladruc de malenconia,
que canta l'èxode de la teua existència,
amb el sospir que va baixant del cel,
com el rou de matí,
perla d'aigua nocturna feta imatge, silenci, plor i paraula.

Sé que tinc febra de solitud a l'esguard
i amargor llangorosa de vesprada solitària,
en no poder parlar, un poc més, amb tu, al llarg del camí que ens resta per compartir.
Veus de ferro, que tomben del penell del campanar!
Ecos durs, que sonen tot junts, amb els acords d'una guitarra llunyana,
que parla al món d'afectes, esperances,
veus de somniada independència i justícia mai no arribada.
Oració muda que és un crit i també, per cert, un adéu.
Veus d'inici que són plors i records.

Plors de plom i de nit.
El darrer toc del capvespre!

Els orígens de la col·lecció

Maria Guillem

Comissària de l'exposició

La relació d'Isabel Clara Simó amb l'art comença amb força durant els anys de direcció de la revista Canigó, feina que desenvolupa des de 1972 fins a 1983 en Barcelona després d'obtenir el carnet de periodista que li exigia la llei. Canigó era una revista de contingut cultural i polític principalment d'àmbit empordanès. El seu home, Xavier Dalfó va ser el fundador l'any 1954 en Figueres ciutat on va néixer, Isabel es trasllada allí per impartir Filosofia a l'Institut Ramon Muntaner i es coneixen l'any 1967. A aquest municipi vivia Salvador Dalí amb el qual l'editor tenia una certa amistat, Isabel congeniaria més endavant amb la germana, Ana Maria Dalí. A més, Figueres, era una localitat frontera amb França, i per tant, un lloc de pas per artistes exiliats amb els quals tindrien també contacte. Xavier estava molt lligat al seu oncle el reconegut escultor i col·leccionista Frederic Marès i amb el marxant d'art Ismael Planells que es dedicava a vendre obres de pintors empordanesos o establerts a l'Empordà¹.

Aquestes relacions amb el món de l'art empordanès es l'origen d'aquest recull de magnífiques obres amb els quals Isabel es relaciona i amplia vincles que li fan servir durant l'etapa de direcció de Canigó. Període en el qual es publiquen portades de reconeguts autors de les avantguardes catalanes del segle XX. Obres d'artistes de fama internacional compromesos amb la cultura i les arts com Picasso, Miró o Dalí presentaven el número de la revista, així com també produccions de Grau Garriga o Jaume Genovart que les trobem en la col·lecció².

A l'interior de la revista també trobem artistes als quals entrevista (ella o companys) i informa sobre les exposicions, projectes i reflexions sobre la necessitat de l'art en la societat. A Guinovart li pregunta *En què penses, quan pintes? Creus que hi ha gent que, sense estar preparat, tingui la intuïció de saber veure la pintura?*³ Qüestions que destapa la sensibilitat que tenia la periodista cap a les arts plàstiques i la curiositat d'aprendre sobre l'artista i la seua visió del públic.

L'intercanvi intel·lectual entre l'escriptora i els artistes es de vital importància en el creixement d'aquesta col·lecció. A Isabel li demanaven escrits per l'execució d'exposicions, o pròlegs per catàlegs que li compensarien amb obra, també hi ha peces d'art que son regals d'afecte i amistat com felicitacions per any nou, agraïments a la revista Canigó per fer entrevistes o simples donacions, únicament va ser al final de la seua vida quan van adquirir alguna obra mitjançant una casa de subhastes. Per tan, no es tracta d'una col·lecció formada per raons de gust o modes, sinó com a resultat de les relacions cultivades i viscudes. Idea que es reafirma amb la quantitat de les dedicatòries que apareixen per davant i per darrere dels quadres, així com en els retrats personals que els dediquen.

Les obres que es presenten son una part que va decidir donar la nostra estimada escriptora al seu amat poble. Un repertori fruit dels records, experiències i amistats que Isabel va projectar al llarg dels anys en l'àmbit professional i personal juntament amb Xavier. La parella les atresorava en el seu domicili de L'Ametlla i a Barcelona juntament amb centenars de llibres i revistes que Isabel consultava per preparar les fantàstiques novel·les que escrivia. Gràcies a la generositat de l'escriptora, l'any 2017 van arribar una part de les obres a Alcoi que es va completar en 2020 enriquint el patrimoni artístic de la ciutat on va néixer i es filla predilecta. L'any 2022 les obres es van fotografiar i inventariar en l'arxiu municipal, projecte que culmina amb aquesta exposició juntament amb el catàleg que ha brindat l'oportunitat

¹ Entrevista amb Cristina Dalfó Simó. ² I altres que potser conserva la família. ³ Canigó nº 705. 1981. Pàg. 20

d'analitzar les connexions i l'entorn artístic que va viure l'escriptora, una vida interessantíssima que ha donat com a resultat una col·lecció amb un gran nombre d'obres d'artistes catalans empordanesos de gran qualitat i nivell que admiraven a l'alcoiana i el seu quefer periodístic i literari.

El relat de l'exposició

La dicotomia entre escriptura i art, sempre ha estat present en la vida Isabel-Clara Simó. Aquesta exposició presenta. Un desplegament d'estils i formes surrealistes, eròtiques, paisatgístiques, abstractes i realistes que recull més de 200 obres d'uns 122 autors de diverses disciplines i tècniques que l'escriptora atresorava al seu domicili envoltant-la durant el seu dia a dia.

Isabel, mai va encomanar que la retrataren, no obstant això van ser varis els artistes que la van pintar. Mariscal li va realitzar divertits dibuixos a bolígraf on la representa en un restaurant amb un llibre en la mà, i que signa amb un "no es pot vendre", un altre dibuix signat per els dos apareix Isabel rient-se en tacons i per últim una fantàstica serigrafia més seriosa que les anteriors i que titula Terrasses 2017. Un altre retrat es de Mariona Milà que escriu en un angle "A Isabel-Clara Simó amb tota l'admiració", també l'il·lustrador Matías Tolsà li dedica una caricatura. L'alcoià Sento Masià, al igual que Isabel vivia en Barcelona, la relació era propera i la representa sobre un fons neutre on experimenta textures. Per últim, tenim els impactants llenços de gran format del seu gran amic, el pintor Antoni Miró.

Contava Isabel que es va quedar impressionada quan es va veure representada en la sèrie dels personatges del pintor Antoni Miró que va presentar en el Institut Valencià d'Art Modern Julio González (IVAM) l'any 2012⁴. Miró va ser una persona molt especial en la vida d'Isabel. Els dos comparteixen la mateixa manera de viure, deia Isabel: "Escriure com pintar es una necessitat, es una malaltia. Sense escriure estic incòmoda". L'escriptora i el pintor, van nàixer en Alcoi amb un any de diferència, però el destí els va connectar en edat adulta quan Miró amb dos amics d'Altea periodistes van pujar a Figueres a conèixer a la futura "*Canigona*"⁵. Tot i això, els dos amics senten que es coneixen de sempre. Isabel el qualificava com "el millor pintor del món" i artista fonamental per entendre la nostra època. Junts van treballar en multitud de projectes conjuntament, en L'ABECEDARI Antoni li va incitar a escriure poesia, Miró feia el quadre i Isabel el poema. També Isabel va pensar en ell quan va escriure la novel·la "*El Mas del Diable*" on apareix el pintor com a personatge. Complicitat que es veu reflexada en les més de 60 obres que hi ha a la col·lecció, resultat d'intercanvis entre els dos amics. Series com la "*Suite eròtica*" a la que Isabel li va escriure el poema "*Sexe bell*", altres més íntimes com el retrat que li va encomanar del seu fill Xavier que malauradament va faltar en un accident de cotxe, o que parlen sobre la defensa de la cultura, la llengua, l'art, les dones i els més dèbils per els que els dos han lluitat tota la seua vida.

En el recorregut trobem altres artistes internacionals de les avantguardes artístiques catalanes del segle XX com Hernández Pijuan i Eduard Alcoi, dos pintors catalans fundadors del Grup Silex, col·lectiu que buscava explorar la connexió entre l'art contemporani i la tradició primitiva. També trobem alguns fundadors del revolucionari grup artístic Deu al Set com el poeta Joan Brossa, el surrealista Joan Pons, el pintor abstracte Joan Josep Tharrats i l'informalista Antoni Tàpies. D'aquest últim hi ha un cartell de la Plataforma per la Llengua, al igual que del poeta i pintor Albert Ràfols-Casamada, amb un sobre els 30 anys de l'Associació d'escriptors de llengua catalana els quals Isabel era activa. Seguidor de Tàpies i

⁴ Antoni Miró (2013) Isabel Clara Simó visita l'IVAM. Disponible en: canal de youtube.

⁵ "Amb Carles Llorca i Joan Vicent Hernández, visitarà la Isabel-Clara Simó i el Xavier Dalí. Tots dos eren responsables aleshores de la revista *Canigó*, una opció informativa nacionalista de caire progressista que durant el franquisme fou multat diverses vegades, alhora que era la publicació catalana més receptiva dels corrents independentistes. Miró està satisfet de la trobada amb dos dels intel·lectuals de referència de la premsa nacionalista d'aleshores: "*ens inviten a dinar a un xinès i prenem acords molt bons per a fer País Valencià*" (AG MIRÓ, 08.03.78) (Carles Cortés: *Vull ser pintor... Antoni Miró*, Ed. 314, València, 2005, pàg.169)

Brossa, Joan Pere Viladecans es de Barcelona, amb un llenguatge a cavall entre l'abstracció i la figuració. Objectes, animals i fulles en l'espai amb un caragol com a protagonista o una gran porta negra amb fletxes i lletres és lo que podem vorer en les seues produccions, repletes de simbolisme i poesia. Per els escrits desxifrats en els quadres, sabem que amb Bertomeu Massot, Isabel i Xavier tenien una gran amistat, al igual que amb el seu deixeble, Ricard Ferrer, important pintor de frescs de la Costa Brava que es va iniciar dins del moviment de Deu al Set i del que trobem una sèrie d'aquarel·les i un eròtic oli.

L'escriptora de l'amant de Picasso va incloure una obra del mestre a la seua col·lecció, es tracta de una litografia de dos dibuixos de personatges que criden amb la boca ben oberta per el patiment i la injustícia, la violència i la opressió del moment. Expressions que recorden a personatges del Guernica que justament es de la mateixa data, 1937, per tant, potser aquestes edicions serien esbossos que l'artista dibuixaria abans de la gran obra final.

Son quatre els gravats en aiguafort i aiguatinta d'Antoni Hervas Azmecua, un pintor-escultor andalús establert a Catalunya, un d'ells es un regal per el seu aniversari. Hi ha documents que afirmen que Simó es va afiliar com amiga de la Fundació amb el seu nom que divulga i protegeix l'obra de l'artista, així com a desenvolupar la creació artística d'altres contemporanis amb exposicions, tallers i tot tipus d'iniciatives culturals. També, el pintor i poeta Perejaume està present en tres obres, una de les quals va ser portada dels 30 anys de la revista Canigó i del llibre "L'inesperat i altres contes" amb narracions inèdites d'Isabel. Una xicoteta obra molt divulgada que representa un cel nocturn dins d'una muntanya, com poesia visual sobre la natura inspirada en el mon rural i el Maresme, típic en les seues produccions.

La presència d'obres de Salvador Dalí reafirma la relació que tenia amb els periodistes, al principi professional, però que es va consolidar per ser paisans de Figueres. El collage on apareix un text sobre la influència de la onomàstica sobre la pintura, inclou una fotografia dels dos junts, i un escrit que apareix en el número 80 de Canigó, amb data del 1960, es a dir, abans de l'arribada d'Isabel a Figueres. Destaca l'obra que pertany a la sèrie els Capritxos de Goya que Dalí va reinterpretar amb nous personatges, elements surrealistes, colors i títols amb la tècnica del heliogravat sobre planxa de coure. Hi ha que fixar-se en la genialitat de Dalí que conserva la firma de Goya i posa la seua al costat. Trobem també una reproducció dels escrits de Carles Fages de Climent "El triomf i el rodolí de la Gala i el Dalí" una auca amb motiu de l'homenatge a la ciutat de Figueres.

Litografies de Joan Miró i del rus Marc Chagall amb escenes surrealistes i poètiques, seran les més antigues del conjunt artístic. D'escultures tenim unes quantes per a destacar com "una nimfa dormint" en bronze d'estil noucentista de l'escultor millor representat en Barcelona i amant de les arts: Frederic Marés, oncle i figura important en la vida de Xavier Dalfó. Manuel Cusachs, artista de Mataró, li faria a Simó un robust retrat en bronze i pedra amb un rostre templat i poderós. Per últim, destacar "Una figura antropomorfa" del reconegut escultor Ferran Soriano, peça realitzada amb la reutilització de materials de rebuig, pràctica de treball habitual en la seua trajectòria. El poeta Miquel Martí i Pol el definia com el "poeta de l'espai", per la lleugeresa del material i les formes que respiren.

Aquest projecte expositiu ens descobreix una part desconeguda d'Isabel Clara Simó, les petjades de la seua vida íntima, el cercle d'amistats i una prova més de la seua potent activitat. En definitiva, es trobem davant d'un passeig visual per el món de l'escriptora que inconscientment ens posa en diàleg amb la seua literatura. Art, memòria i artistes que ens conviden a pensar, sentir o simplement deixar-se portar. Agrair a la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant per desenvolupar la iniciativa i a l'Ajuntament d'Alcoi per recolzar-la. Als familiars Simó Dalfó per col·laborar amb tant de estima en les gestions de la donació i anàlisis de la col·lecció, al Catedràtic Carles Cortés i a Isaac Candelario coordinador d'exposicions de la Fundació Vila Cases per l'ajuda desinteressada en la identificació d'autors, a Jordi Tormo per organitzar la part del arxiu, així com al l'equip de transport i muntatge Art-Exprès, sempre tan professional. Gràcies a tots per construir aquest imprescindible relat.

L'arxiu personal d'Isabel-Clara Simó

Jordi Tormo Santonja
Comissari de l'exposició

Amb motiu de mostrar la Col·lecció d'obres donades per Isabel-Clara Simó, cal presentar la seua trajectòria d'Isabel-Clara Simó per emmarcar la vida i l'obra de l'alcoiana amb els materials i documents personals que es mostren ací. És necessari fer-ho per comprendre que vida i obra van en paral·lel i que formen part del llegat que aquesta donassa de les lletres va lliurar al seu poble. Sota l'impuls d'Antoni Miró, la Universitat d'Alacant i l'Ajuntament d'Alcoi van donar forma al trasllat de l'arxiu personal de l'autora i és gràcies a això que en podem gaudir avui d'aquesta donació que, des de l'Ametlla del Vallès i Barcelona, va arribar a Alcoi en dos enviaments; el primer, en vida de l'autora i, el segon, després del seu traspàs.

Isabel-Clara Simó va nèixer el 4 d'abril de 1943 a Alcoi. Filla del celebèrrim professor Rafael Simó i d'Isabel Monllor, va tenir dos germans majors que ella, Joan Rafael i Alfons. El domicili familiar era al carrer de Sant Jordi números 8-10, on el pare tenia l'acadèmia en què impartia formació a joves i adults. Allí, entre llibres i aules, va gaudir de lectures i va escriure els primers relats i poemes, alguns dels quals va publicar quan estudiava Filosofia a València. El poemari col·lectiu es va titular *Poetes universitaris valencians* (1962) i el va coordinar Manuel Sanchis Guarnier.

L'any 1967 va arribar a Figueres per ocupar una plaça de professora a l'Institut Ramón Muntaner i va conèixer amb qui es casaria un any després: el director de la revista *Canigó*, Xavier Dalfó. Ràpidament, la família va créixer. Van arribar els fills, Cristina i Xavier, i l'any 1972 van traslladar el domicili a Barcelona, on va nèixer Diana. A partir del número 272 i després de llicenciar-se, ara, en Periodisme, l'alcoiana va assumir la direcció de *Canigó* fins al darrer número, el 807, publicat l'any 1983. Fou en aquells anys quan va començar a col·laborar en altres mitjans com *Serra d'Or*, *El Temps* o *El Periódico de Cataluña* i va dirigir també les revistes *El Pou... Calent* i *El 29*. Amb *Avui* es va iniciar com a col·laboradora el 1994 amb un espai quinzenal i, a partir del 1999, va passar a signar la columna diària del periòdic, que es va mantenir en *El Punt Avui*, on va publicar el darrer article el 31 de desembre de 2019, tan sols tretze dies abans del seu traspàs.

La lletraferida ens ha deixat tota una sèrie de *long-seller* de la literatura catalana. El tret d'eixida fou amb *És quan miro que hi veig clar*, publicat el 1979. Li van seguir una setantena llibres de narrativa per a adults, joves i infants, narrativa breu i contes, crítica i assaig, poesia i teatre. *Júlia*, *El mossèn*, *Raquel*, *La salvatge*, *Dones* i *El meu germà Pol* en són alguns exemples. A més, va signar tres novel·les sota el pseudònim de *Nil Barral* i va realitzar traduccions d'altres autors, de l'anglès, del francès i l'italià al català i el castellà. Al llarg d'aquesta trajectòria va guanyar premis literaris com el Víctor Català, el Sant Jordi o el Ciutat d'Alzira i va rebre destacats reconeixements com la Creu de Sant Jordi, el títol de Filla Predilecta d'Alcoi i la Medalla d'Or de la Ciutat i el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

El resultat d'aquest bagatge integra l'arxiu transmès a Alcoi. Amb més de 10.000 volums, ací trobem l'excelsa biblioteca personal que conté l'obra pròpia; és a dir, edicions diferents dels més de setanta llibres publicats, així com la traducció realitzada a altres llengües com l'alemany, euskera,

castellà i braille, i els llibres en què va col·laborar com a traductora, signant pròlegs o participant en obres col·lectives. També es conserven estudis sobre la seua obra com són les tesis doctorals d'Ivan Gisbert i Miquel Cruz, dirigides per l'investigador, professor i amic personal de Simó, Carles Cortés.

Per altra banda, s'inclou la biblioteca personal de l'autora, que ens mostra els seus compromisos i interessos. Hi trobem col·leccions completes com «Les millors obres de la literatura catalana», «Gran enciclopèdia catalana», «Les millors obres de la literatura universal», «Clàssics catalans del segle XX», «Obres completes de Josep Pla», «Obres completes de Josep Maria de Sagarra», «Obres completes de Salvador Espriu», «Història de Catalunya», el *Diccionari català, valencià, balear* - també conegut com a *Diccionari Alcover-Moll*, pels seus autors-, *Onomàstica catalana* i el *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana* de Joan Coromines, així com una col·lecció abundant de catàlegs d'Antoni Miró, en què l'alcoiana va col·laborar amb textos i poemes com «Sexe bell», «El dòlar», «Mira Miró» o «Quan dic Alcoi, dic Ovidi Montllor. Quan dic Alcoi, dic Antoni Miró».

Clar i ras: és extraordinària. Farcida de volums de literatura clàssica, universal i catalana, i de temàtiques diverses com música, pintura, feminisme, pensament, cuina, independentisme i filosofia -una bona part en llengua original-, disposa, també, d'un fons antic amb primeres edicions de la Víctor Català, Verdager, Horaci, Salvador Espriu, Grim, Truman Capote, Virginia Wolf, Goethe, Eliot Cocktail o Joan Fuster -el far que sempre la va guiar-. A més, hi ha obres dedicades per autors com Montserrat Roig, Ovidi Montllor, Joan Valls, Maria Àngels Anglada, Jaume Cabré, Pere Quart o Margarida Aritzeta, i un llibre que Camilo José Cela li va dedicar -en català- al seu marit Xavier. Cal destacar que resten ací alguns volums provinents de la biblioteca de son pare. Es tracta dels emmarcats en l'obra de Cervantes o els dedicats a la cultura anglesa i la llengua francesa. Com a curiositat, amb cada lectura que realitzava l'autora componia una fitxa on establia la definició d'algun concepte que potser després utilitzaria com a referència als articles periodístics. El recull d'aquestes fitxes també es conserva ací.

En l'àmbit del periodisme, la donació realitzada inclou tota la col·lecció de *Canigó* i nombrosos exemplars d'*El Temps*, *Serra d'Or*, *Gaceta*, *Destino*, *Primer Plano* o *París Match*, així com de la premsa escrita en què va col·laborar -entre d'altres, *Avui* i *El Punt Avui*- i les publicacions que va dirigir -*El Pou...* *Calent* i *El 29*- i una hemeroteca amb algunes de les entrevistes que va concedir a mitjans com *El País*, *La Vanguardia*, *Egunkaria*, *Levante* o *Ara*.

Cal destacar també el fons fotogràfic donat, que inclou imatges de l'àlbum personal, familiar i literari. També es conserven tres màquines d'escriure i una enregistradora de veu dels anys dedicats al periodisme i dues màquines d'escriure de son pare, correspondència, una col·lecció completa de música clàssica, un llibre de receptes de cuina de la mare, llibretes dels anys de l'acadèmia i tota una sèrie de guardons literaris i a la trajectòria entre els quals cal destacar el certificat d'atorgament de la Creu de Sant Jordi, el Premi Ciutat d'Alzira, el Premi Pompeu Fabra, els títols de Filla Predilecta i Medalla d'Or d'Alcoi i la Medalla d'Honor de la Xarxa Vives, així com l'obra pictòrica exposada ací amb peces de Salvador Dalí, Antoni Tàpies, Picasso, Joan Brossa, Mariscal, Hernández-Pi Joan, Joan Ponç, Ràfols Casamada i Antoni Miró -de qui se'n conserven més de seixanta-, entre d'altres.

En definitiva, un llegat que, gràcies a l'autora, ens resta a l'abast de la mà i que és font essencial per conèixer la vida i obra de l'alcoiana, per engegar estudis sobre la trajectòria seguida i exposicions com aquesta.

Isabel-Clara Simó: una veu indomable de la nostra literatura

Carles Cortés Orts

Catedràtic de Literatura Catalana Contemporània Universitat d'Alacant

La trajectòria literària d'Isabel-Clara Simó (1943-2020) es va desenvolupar bàsicament en els gèneres narratius de ficció: la novel·la i el conte. Amb tot, el teatre, l'assaig i la poesia també van centrar la seua atenció. Així, va alternar l'escriptura i publicació de novel·les i contes amb altres publicacions de manera incessant: estem davant d'una de les autores més prolífiques i extenses de la literatura catalana. Tot i el reconeixement que va tenir en les seues novel·les, sempre he pensat que és en el relat breu on va mostrar una major dosi d'experimentació estilística i temàtica que després desplegava en les novel·les. L'autora experimenta en diversos subgèneres i estils, la qual cosa provoca que localitzem una gran heterogeneïtat estructural en els seus textos. Arran de la localització de 23 relats inèdits en l'ordinador de l'autora, tot afegint els contes publicats i malauradament no distribuïts del volum *Prime Time. Irreverències* (2019), *L'inesperat i altres contes* (2022) s'ha convertit en la seua última publicació, pòstuma, al costat de la darrera novel·la, *El teu gust* (2020), que tot just havia acabat de revisar.

Amb més de quatre dècades de producció literària, la seua trajectòria va estar marcada per una gran versatilitat i un compromís profund amb la llengua i la cultura catalanes. Novel·lista, periodista i activista, Simó va ser una veu indiscutible de la nostra narrativa en català i va contribuir a modernitzar-la amb un estil propi, caracteritzat per la seua lucidesa, ironia i passió per l'experimentació formal. Després de la seua mort el gener de 2020, el seu llegat literari es manté viu, no només per la vigència dels seus textos, sinó també pel seu impacte en la nostra literatura i en la nostra societat. Es donava a conèixer amb el recull de relats *És quan miro que hi veig clar* (1979), premi Víctor Català, on ja deixava entreveure algunes de les seues constants narratives: la mirada crítica sobre la societat, la ironia com a recurs literari i una especial atenció a les dinàmiques de poder, sobretot en relació amb la condició de la dona. El reconeixement definitiu li arribà amb *Júlia* (1983), una novel·la situada en l'Alcoi industrial del segle XIX, en plena Revolució del Petroli. Aquest llibre és un exemple perfecte de la seua capacitat per unir la història col·lectiva amb una trama individual intensa. Júlia, la protagonista, és un personatge femení fort, lluitador i contradictori, una dona que desafia les normes socials i que es construeix a ella mateixa enmig d'un món d'injustícies. Aquesta obra, que ha estat reeditada múltiples vegades i adaptada teatralment, mostra ja l'habilitat de Simó per donar veu a dones amb personalitats complexes i arrelades al seu temps.

L'autora no es limitava a escriure històries: construïa universos literaris on les protagonistes femenines qüestionaven la seua realitat i lluitaven per transformar-la. Aquesta vocació narrativa va ser una de les grans aportacions de Simó a la literatura contemporània: normalitzar el paper de la dona com a subjecte actiu dins la ficció. Sobre el seu procés creatiu, ella mateixa afirmava: «Jo soc de la ficció. El que m'agrada és contar contes». Una declaració que sintetitza perfectament la seua passió per l'art de narrar, una passió que es tradueix en una literatura plena de força i d'autenticitat. D'aquesta manera podem entendre la innovació del seu estil i la transgressió de les

seues temàtiques. La seua literatura es caracteritza per una claredat expressiva i una gran agilitat narrativa. Els seus textos sovint utilitzaven la ironia per desemmascarar les contradiccions de la societat i per denunciar la hipocresia, una eina que recordava el mestratge de Joan Fuster, a qui considerava una de les seues grans influències. Una capacitat crítica que es reflecteix en llibres com *Dones* (1997), una col·lecció de contes que retrata diverses situacions en què les dones s'enfronten a discriminacions subtils i explícites. L'ús d'una estructura fragmentària i el to sarcàstic de moltes de les històries fan d'aquesta obra un exemple brillant de la seua voluntat innovadora. Però Simó no es va conformar amb seguir una fórmula que fora efectista. Al llarg de la seua trajectòria, va experimentar amb diversos gèneres i estils. *El professor de música* (1998) és una novel·la psicològica de to més introspectiu, mentre que *Amor meva* (2010) adopta una veu més lírica i simbòlica. Aquest eclecticisme narratiu demostra la seua voluntat d'explorar nous camins i d'ampliar els horitzons de la novel·la en llengua catalana.

Una altra de les seues aportacions innovadores va ser la introducció d'un erotisme explícit en algunes de les seues obres. Des de la novel·la *Hum... Rita! L'home que ensumava dones* (2001), precedent de *La salvatge* (1994), per exemple, crea uns personatges femenins que són l'objecte de desig, malaltís o no, dels protagonistes masculins. Unes imatges que corpiren, més que atraure, per uns lectors que remouen les seues consciències davant de situacions límit com les viscudes en les dues històries. D'igual manera, hem de parlar dels seus contes, un bon exponent del canvi del referent social i individual que s'observa en la narrativa dels anys vuitanta i noranta, dates entre les quals s'inicia la seua producció. En una visió de conjunt, podem observar la preferència per personatges joves que pertanyen a grups socials urbans mitjans. La ciutat és, doncs, el marc de referència que regeix les formes de vida d'uns personatges que lluiten per la seua identitat dins d'un entorn que no sempre els facilita la seua llibertat. Assistim, per tant, a una situació de conflicte entre l'individu i la dimensió externa que el pressiona. Un fet comú al conjunt de les seues novel·les ben difícils de sintetitzar en un text introductori com aquest, però on volem difondre el bo i millor del treball literari de la nostra estimada autora.

El seu activisme literari va anar de la mà del seu compromís cívic. A banda de la seva producció literària, Isabel-Clara Simó va ser una figura compromesa amb la llengua i la cultura catalanes. Va dirigir la revista *Canigó* durant els anys de la Transició, al costat del seu marit i creador de la publicació, Xavier Dalfó, convertint-la en un espai de resistència cultural i de reivindicació de la llengua catalana. També va exercir com a periodista en diversos mitjans, sempre amb una opinió clara i contundent sobre temes socials i polítics. Va ser una activista feminista abans que el feminisme esdevinguera un moviment de masses. Tant Montserrat Roig com ella, des del punt de partida de la seua amistat, van ser un bon exemple de com inserir als seus textos de ficció una mirada crítica sobre la desigualtat de gènere, tot i que també va defensar els seus postulats feministes des de conferències, articles i debats públics. Frases seues com «No entenc la ficció com una arma ideològica» mostren la seua creença que la literatura havia de ser, per sobre de tot, un espai de llibertat, però això no la va impedir denunciar les estructures de poder que perpetuaven les desigualtats. D'igual manera, de manera coincident amb altres artistes de la seua generació com ara l'Ovidi Montllor o l'Antoni Miró, era molt crítica amb la passivitat social, com va expressar en una ocasió: «El problema no és la injustícia, sinó que la considerem inevitable». Aquesta afirmació resumeix la seua manera d'entendre el món i la seva voluntat de fer que la literatura servira com a eina per qüestionar *el status quo*.

L'any 2017 va rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, un reconeixement a tota la seua trajectòria. En el seu discurs d'acceptació, va reivindicar la força de la llengua catalana i la necessitat de continuar lluitant per la seua normalització. Aquest compromís amb la llengua era una constant

en la seua vida i obra, i es reflecteix en el fet que, malgrat la seua projecció internacional, sempre va ser fidel a la seua llengua. Així mateix, va saber afegir a aquesta militància cultural i lingüística activa la seua condició de valenciana, tot això des de la perspectiva dels anys de residència a Catalunya. Quan Isabel-Clara Simó va morir el 13 de gener de 2020, la literatura catalana va perdre una de les seues veus més potents i insubstituïbles. Tot i això, la seua obra continua ben viva. Les seves novel·les i relats es continuen llegint i reeditant, i el seu estil, que barreja agilitat narrativa, mirada crítica i capacitat d'innovació, segueix sent un referent per a noves generacions d'escriptors.

L'empremta de Simó es pot veure en moltes escriptores contemporànies que han recollit el seu testimoni en la reivindicació de personatges femenins amb profunditat psicològica i en la voluntat de renovar la narrativa catalana. A més, el seu llegat periodístic i assagístic ens recorda que la literatura no només és un espai d'evasió, sinó també una eina per entendre i transformar la realitat. El millor homenatge que podem fer-li és continuar llegint la seva obra, redescobrint els seus personatges i deixant-nos seduir per la seva prosa directa i vibrant. Perquè, com ella mateixa deia, «les paraules són el nostre patrimoni més gran», i Isabel-Clara Simó ens en va deixar un de ric i inesgotable. Per la seua lluita i la seua empena, per una veu literària singular i immensa alhora.

Col·lecció Isabel-Clara Simó

Silvestre Vilaplana

Fa uns anys, Isabel-Clara Simó va escriure un text que proclamava: “Quan dic Alcoi, dic Ovidi Montllor. Quan dic Alcoi, dic Antoni Miró”. Però a Isabel se li oblidava afegir un nom a aquesta sentència, perquè quan molts diuen i pensen en Alcoi, també diuen i pensen en Isabel-Clara Simó.

Hi ha persones excepcionals que marquen, que per allà on passen deixen una petjada profunda per la seua valentia, per la seua coherència, per la força que transmeten, per l'exemple i per les idees que propaguen. Isabel- Clara Simó era una d'aquestes excepcions. I nosaltres tenim la sort de saber-la nostra.

Des de fa molt de temps, Isabel-Clara Simó ha assolit un vincle identificador amb el poble d'Alcoi. No tan sols perquè ella sempre feia bandera de la seua ciutat allà on anava, sinó també perquè ha esdevingut una ambaixadora de la nostra cultura i un símbol de la nostra llengua. El tarannà d'Isabel aporta a la col·lectivitat el model d'una dona valenta, generosa, implicada políticament i socialment, apassionada per l'escriptura i orgullosa del seu territori.

Ella estimava el seu poble i se sabia estimada per ell. Si d'alguna cosa presumia, era de ser filla predilecta i medalla d'or de la ciutat d'Alcoi. Confessava que aquest títol era un dels guardons que més il·lusió li havia fet d'entre la quantitat immensa de reconeixements literaris, personals, polítics i socials que va rebre al llarg de la seua vida. Per això és hora que, de mica en mica, els alcoians li retornem aquest afecte. I la manera adequada de mantenir el seu record és llegint les seues obres, fent-les arribar a nous lectors i, molt especialment, difonent la seua figura, el seu pensament i el seu llegat.

És cert que ara ja no tenim Isabel, però tenim les seues novel·les i els seus personatges, alguns dels quals han esdevingut eterns i internacionals, com una jove alcoiana, de nom Júlia, que ha travessat un munt de fronteres i llengües i és coneguda arreu.

En aquesta exposició que visiteu, tenim alguns dels objectes que li van pertànyer. Isabel els va donar generosament al poble d'Alcoi i ara es poden contemplar a l'exposició. Hi ha un variat de les seues propietats en què podem trobar ben palés el reflex de l'ànima de l'escriptora, de la seua obra, de les seues inquietuds, de la seua vasta cultura i de l'obertura de mires que sempre va posseir, de la lluita constant d'una dona forta, i alhora dolça, que va ser capaç de trencar molts plantejaments encarcerats en una època plena de dificultats.

En uns temps tant complicats com els que vivim i com els que sembla que s'hi apropen, en un temps on els fantasmes més foscos i podrits de l'extrema dreta, de la repressió contra la llengua, de la injustícia social i dels abusos polítics i territorials sembla que retornen amb força, és una necessitat recordar la seua obra i les seues idees llibertàries. No podem oblidar el seu exemple combatiu, i equitatiu, i honrat i ferm.

Deia Bertold Brecht en un conegut poema: “De tots els objectes, els que més m'estime són els usats”. Brecht sabia que en ells hi ha parts de la vida i de la història de les persones que els han posseït, que no tan sols ofereixen la bellesa pròpia sinó que, a més, posseeixen l'encant de saber que han sigut estimats per algú altre. I si aquest altre és una escriptora, una pensadora, una dona feminista i, a més, alcoiana com Isabel- Clara Simó. Què més es pot demanar?

Gaudiu de l'exposició. En ella, subtilment, etèria com una carícia, com un dolç pensament, hi és present la nostra Isabel.

Isabel-Clara Simó: una veu d'Alcoi

Josep Sou

Isabel-Clara Simó (Alcoi, 1943-2020) va ser una personalitat nuclear de la literatura catalana contemporània. La seua trajectòria va transcendir les fronteres de la narrativa, la literatura juvenil i el periodisme, fins a convertir-se en una referència imprescindible del domini cultural vertebrat per la llengua dels grans poetes clàssics nostrats. La seua identitat alcoiana, el seu sentit de pertinença, van curullar tota la seua obra i va ser el nord d'una vocació de servei que va marcar tota la seua carrera literària, però també la vida personal. Junt als seus amics, el pintor Antoni Miró i l'artista i cantant Ovidi Montllor, constitueixen un eix vertebrador de la cultura del nostre temps a les nostres terres.

Nascuda a Alcoi, un poble que sempre va considerar essencial en la seua formació tant personal com professional, Isabel-Clara Simó va ser una defensora apassionada d'allò que signifiquen la identitat local i la cultura del País Valencià. El seu vincle amb la ciutat d'Alcoi es va mantenir ferm al llarg de tota la seua vida, i la seua obra projecta, en bona mesura, aquesta relació estreta amb l'entorn i el seu esdevenir històric.

La vinculació amb el seu poble no va ser només una qüestió sentimental, sinó també una realitat fonamental en la seua producció literària. La visió que il·lustra la societat alcoiana, les seues tradicions i conflictes es van projectar en narracions que, tot i ser arrelades en un context universalista, es dirigien cap a la prodigalitat de les emocions humanes properes.

Ara bé, la trajectòria d'Isabel-Clara Simó va estar marcada per una gran coherència entre la seua vida i el seu pensament. Una dona amb fermes conviccions, defensava, per exemple, el feminisme i la igualtat de gènere, temes que es poden trobar de manera recurrent a la seua obra. Els seus personatges, sovint femenins, es mostren com a figures de lluita, resistència i autodeterminació, en un món que, massa sovint, ha menystingut i oprimint les dones.

Un dels seus llibres més emblemàtics, *Júlia*, és un testimoni clar de la visió sobre la força interior de les dones per afrontar la vida, les adversitats i el dur context social recurrent. La protagonista, Júlia, una dona jove i ambiciosa que decideix lluitar per la felicitat enfront de les estretors formidables de la seua època, és un personatge que simbolitza la lluita personal, un *pauca e multis* que es repeteix en diverses de les seues obres.

La producció literària d'Isabel-Clara Simó és extensa i plural. Des de les obres que tracten qüestions socials i polítiques, fins a les narracions més íntimes que abasten les relacions humanes. La seua obra ofereix un esguard profund a la diversitat de la condició humana. La capacitat per narrar històries de gran pregonesa emocional la va convertir en una de les escriptores més apreciades i respectades dins l'espai literari català.

Obres com *Un tros de cel*, *Dones*, *El conjur*, *La veïna*, etcètera, van tenir un gran ressò en el seu moment. Isabel-Clara Simó va saber parlar de temes com l'amor, la sexualitat, la solitud, les relacions familiars i el poder, tot des d'un caire crític i alhora profund. Mitjançant els seus personatges, va crear retrats literaris que posaven de manifest la fragilitat humana, però també la capacitat de resistència i lluita davant de la injustícia i les adversitats.

Isabel-Clara Simó va ser també una gran i fervent defensora de la llengua catalana, com hem palesat. La seua passió per la llengua materna es va reflectir no només en la producció literària, sinó també en l'actitud política i cultural. Com a escriptora, va entendre la seua tasca com un acte de resistència a la imposició d'altres llengües i com una manera de preservar la cultura catalana per a les generacions futures.

Aquesta vocació de servei envers la cultura catalana va anar més enllà de la producció literària. Va col·laborar en nombroses publicacions i va ser una veu activa en la defensa dels drets lingüístics i culturals dels pobles de parla catalana, tot defensant la importància de la cultura autòctona i els drets de les minories.

Isabel-Clara Simó no només va ser una escriptora extraordinària, ja ho hem dit, sinó també una dona d'alt compromís social i cultural. Va lluitar per les seves idees amb una passió i una determinació, tan singulars, que la van convertir en un símbol de la resistència, de la llibertat i de la igualtat de drets entre les persones. Ara, la seua obra, i també el seu testimoni, continuen sent una inspiració per a tots aquells que creuen en l'enorme importància de la cultura, la llengua i les llibertats: tant individuals com col·lectives.

Atrevim-nos a pensar i serem lliures

Vicent Luna i Sirera

Cinc anys, cinc anys fa que ens deixà l'escriptora alcoiana Isabel-Clara Simó (1943-2020), que marxà de vacances per retrobar-se amb el seu amic Ovidi Montllor. Cinc any que trobem a faltar la seua prosa clara, directa i sense embuts, els seus personatges femenins forts i complexos. Cinc anys sense «*Paraula d'alcoiana*», la seua col·laboració mensual com a columnista a Ràdio Alcoi. Cinc anys del traspàs d'una de les grans donasses de les lletres catalanes, tot un referent per a tantes generacions, compromeses en un fum de causes, al tall de mil fronts de lluita. I es que la Simó faria seua aquella frase de la seua amiga, Maria Aurèlia Capmany, que deia: «a la vida s'està en una trinxera o en una altra». Totes dues ben bé podrien haver dit:

Em trobareu agafada a l'esbarzer, entre les espinoses fulles del card, assetjada per punxegudes argelagues i nafrada per dialèctiques diatribes. Em trobareu al tall de batalles perdudes, en pregons ideals de somiatruïtes, donant suport a projectes insondables, signant llistats de subversius manifests. Però no he après a mossegar-me la llengua i a llepar enverinades llepolies. M'alimenten les meues conviccions, doncs la veritat sempre serà com l'oli.

Cinc anys sense «*De fil de vent*», aquella columna tan alcoiana del diari *Avui*, per a mi com una finestra de llum, on sense pèls a la llengua i amb aquell estil directe, mordaç i irònic que la caracteritzava, exposava les seues opinions al voltant de les llibertats individuals i col·lectives. L'article de la Simó l'esperava cada matí en candeletes. D'on poarà aquesta dona tantes idees? - em preguntava jo sovint-. Un dia, en unes Jornades de Sociolingüística d'Alcoi, i mentre un grup d'alumnes i ponents preniem cafè en la Plaça de Dins, vaig gosar preguntar-li-ho: -Isabel, d'on traus tantes idees per escriure cada dia un article diferent?. La resposta se'm quedà gravada per sempre més: «Faig recerca [...] És una feina pesada, a la qual has de dedicar molt de temps, perquè hi has d'anar pensant, prenent notes, fent arxiu... fins que al capdavant fas cara d'article». En resum, el que va voler dir-me és que calia pensar molt, doncs les idees no són cap manà que cau del cel. I si volem tindre el nostre propi trencaclosques d'idees i la nostra pròpia opinió, hem d'atrevir-nos a pensar: *Sapere aude*, aquesta fou la consigna d'Isabel al llarg de la seua vida. Atrevir-se a pensar per tindre veu pròpia, perquè aquesta veu, mitjançant la paraula, pot esdevenir un instrument revolucionari. L'escriptora alcoiana n'era conscient i, com diu Romà de la Calle, «li agradava recordar una cèlebre frase de Simònides de Ceos: «La paraula és la imatge de les coses». Efectivament, Isabel Clara-Simó -com afegirà de la Calle- «la paraula la va convertir en l'eix dels seus projectes descriptius, narratius i de reivindicació generalitzada».

Cinc anys que ja no hi és, sí, però ens ha quedat tota la seua ingent obra, el seu valuós llegat literari que podem llegir i rellegir, perquè no oblidem que, com deia Joan Fuster, «només hi ha una manera seriosa de llegir, que és rellegir». Llegim-la i rellegim-la doncs, el seu objectiu final, tant en la narrativa, l'assaig, el teatre... com en l'article d'opinió, era, a més de fer-nos gaudir amb la seua literatura, incitar-nos a pensar, reflexionar... a obrir-nos els ulls sobre centenars de temes que

ens preocupen cada dia: el feminisme, la violència de gènere, la construcció de la identitat i la memòria històrica, el futur dels Països Catalans, l'independentisme, el present i futur del català, el racisme...

En juliol de 2024 vam saber que l'escriptora havia deixat escrit que el seu fons documental personal passés a ser custodiat per l'Ajuntament d'Alcoi. I es que ella, malgrat viure gran part de la seu vida al Principat, mai va perdre el contacte amb la seua estimada Alcoi. De tots els premis que li van donar, hi ha un que per a ella fou especial, «és el millor que m'ha passat a la vida» -va dir en conèixer que, per unanimitat de tots els regidors de l'ajuntament, de tots els colors polítics, la nomenaven Filla predilecta i medalla d'Or d'Alcoi. Aquell dia, 27 abril de 2013, a la Sala de Plens de l'Ajuntament d'Alcoi, Simó, somrient i emocionada va dir: «Hui he tornat a nàixer com a alcoiana».

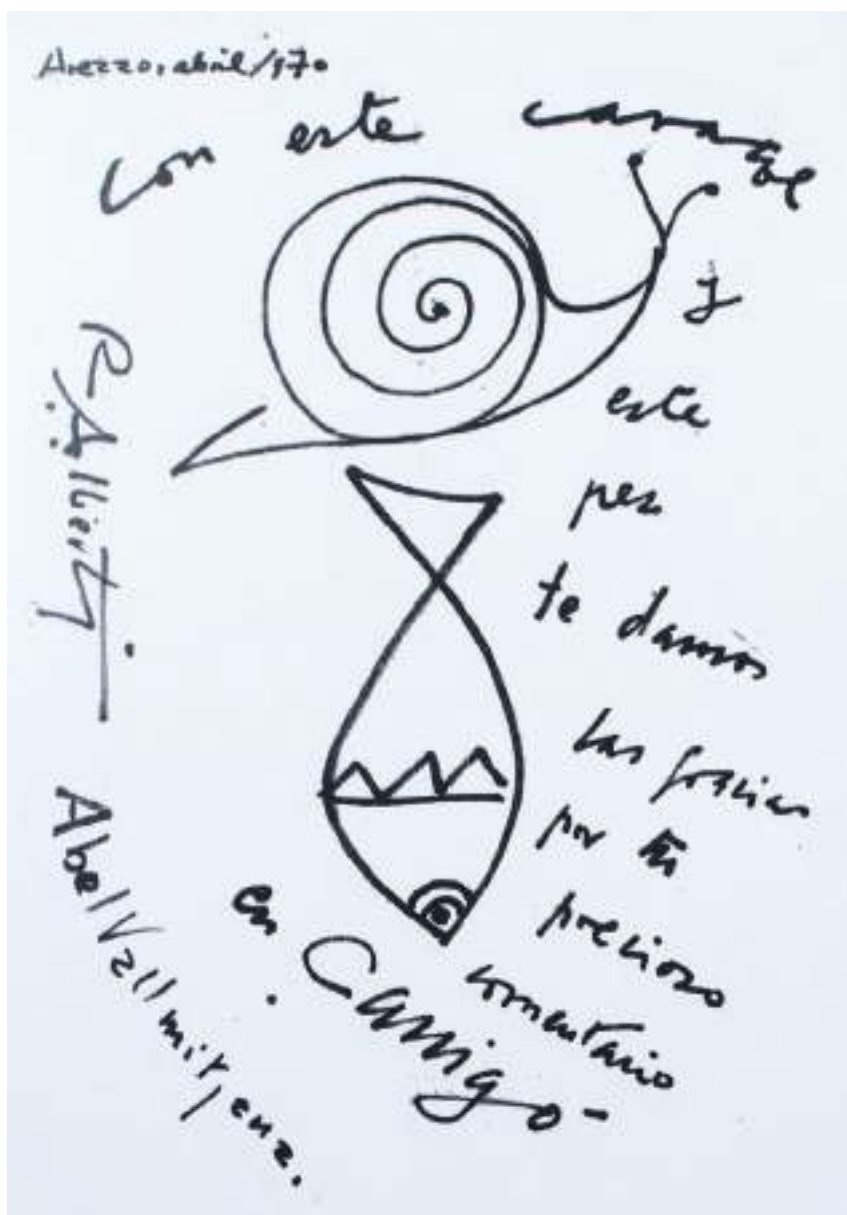
Enguany, als cinc anys del seu traspàs, l'ajuntament ha volgut recordar-la, declarant el 2025 com l'*Any Isabel-Clara Simó* per, com dirà la regidora de Cultura Elisa Guillem, «reivindicar el paper essencial d'una de les autores modernes més importants de la nostra literatura, i la més rellevant que ha tingut la ciutat d'Alcoi». Ara, dins del actes organitzats i amb la col·laboració de la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant, s'ha organitzat una exposició per donar a conèixer a la població una part d'aquest font documental de l'escriptora. Al darrere d'aquesta exposició, com no podia ser d'una altra manera, està l'experiència, sensibilitat i generositat d'un dels seus millors amics, Antoni Miró, que per a ella era: «el millor pintor del món [...] i que d'un glop beu la terra/ i la pàtria, i la posa en la/ tela [...] Cada tela et deixa clavat a terra i et sacseja un sotrac, de dalt a baix». I és que tots dos, a més de les relacions d'amistat que van encetar en la dècada dels setanta, es van enriquir mútuament col·laborant en projectes comuns, creant una simbiosi entre la paraula i la imatge: Miró il·lustrant diversos llibres de l'escriptora, com ara *Abcdari... Az* (1995); pintant-la en diferents quadres com *A Isabel Clara-Simó 2012*, *A Isabel, 2013...*; dedicant-li diverses escultures en acer corten; incloent-la en la sèrie *Personatges...* I Isabel-Clara escrivint textos per a catàlegs publicacions i exposicions, així com pròlegs i textos sobre la seu pintura i escultura, *Món d'Antoni Miró* (1989), *Vida i miracles d'Antoni Miró* (1994), col·laborant, amb el poema *Sexe bell*, en *Suite eròtica...*

L'amistat i admiració que es tenien tots dos era mútua: «Estimat Toni: [...] Quina llàstima que ens veiem tan poc! Vosaltres que sempre feu una visita llampec i nosaltres que baixem tan poc... Et suposo treballant al mateix ritme incansable de sempre i la Sofí guarint criatures. Sou uns amics magnífics (Llafranc, 11-08-1992)». «Isabel, bonica: L'esperança no es pot perdre, perquè és l'únic que tenim i no podem defallir. No veus que ara som més necessaris que mai? [...] El teu testimoniatge, la teua oposició, és simplement necessària i irrenunciable. [...] Amb tota la meua, la nostra estima. Records a tots i abraçades (El Sopalmo, 9-09-1992)».

En aquest *Any Isabel-Clara Simó 2025*, llegim-la i rellegim-la, donem-la a conèixer als nostres conciutadans, i fem nostra aquella màxima que va guiar la seu vida: «atrevim-nos a pensar i serem lliures».



ANTONIO ANDIVERO (Montevideo, Uruguai, 1934)
Pantodon 1976. Litografia 38,5 x 32 cm. N°: 43/250



ALBERTI, RAFAEL (Puerto de Santa Maria 1902) i VALLMITJANA, ABEL (Barcelona 1909)
Dedicatòria a la Revista Canigó 1970. Dibuix / tinta sobre paper 29,5 x 20,7 cm



EDUARD ALCOY (Barcelona 1930)
S/T Serigrafia 50 x 37,8 cm. N° 180/500



EDUARD ALCOY (Barcelona 1930)
S/T Serigrafia 74,5 x 55 cm. H.C.



AGUILAR MARÉ, RAMON (Barcelona 1924)
Dibuix llapis i aquarel·la sobre paper 38,7 x 32,2 cm



ANGLÉS, FRANCESC (Terrassa 1938)
Litografia 64 x 47,2 cm. N° 117/300



EDUARD ARRANZ BRAVO (Barcelona 1941)
Cartell Cadaqués 1991. 66 x 48 cm



BARCELÓ, MIQUEL (Felanich, Balears 1957)
Cartell de Bous 2011. 66 x 38 cm



BALLARIN, JOSEP MARIA (Barcelona 1920)
S/T 2011. Il·lustració Tinta 29 x 192 cm



BERNADÓ, CARMEN (Sant Pere d'Aransis, Lleida)
S/T 1973. Pintura Acrílic sobre llenç 37 x 54 cm



BERNADÓ, CARMEN (Sant Pere d'Aransís, Lleida)
S/T 1978. Pintura Acrílic 60 x 37 cm



BERNADÓ, CARMEN (Sant Pere d'Aransis, Lleida)
 Dia del Consell de Guerra 1978. Pintura Acrílic sobre llenç 45 x 64 cm



BROSSA, JOAN (Barcelona 1919)

Partitura 1982. Serigrafia 49 x 34 cm N°: 6/15. Galeria Joan Prats de Barcelona



BROSSA, JOAN (Barcelona 1919)

Cartell X Caminada popular de Sagàs (El Berguedà) Ruta Romànica 1989 firmat. 66 x 48 cm



SIMÓ BUSON I GRAU (Barcelona 1927)
Alcañiz Contrallum 1968. Oli sobre llenç 31 x 39,5 cm



CARBÓ BERTHOLD, G. (Barcelona 1941)
Pintura cera sobre paper 38,5 x 32 cm



CARBONELL, XAVIER (Olot 1942)

Objectes entorn d'una comarca 2001. Litografia 31 x 38,8 cm. N°: 71/175



CARDONA TORRANDELL (Barcelona 1928)

1982. Litografia 53 x 70 cm. H.C. Dedicatòria: "Per a Isabel-Clara Simó i Xavier Dalí, afectuosament"



DOMENENCH CARLES I ROSICH (Barcelona 1988)
S/T 1941. Pintura Oli sobre llenç 34 x 44,5 cm



CARPANI, RICARDO (Tigre 1930)
S/T 1976. Il·lustració Tinta 59,6 x 67 cm



CHAGALL, MARC (Liozna, Belarús 1887)
S/T Litografia sobre paper 49 x 39 cm. Nº: 189/333



CASTILLEJOS, ANDREU (Elx 1942)

Portada 1973. Pintura Mixta: pintura i tinta sobre cartó 38,5 x 29 cm



CESC (Barcelona 1927)

Litografia paper: 39,7 x 25 cm. Dedicatòria: "A Isabel-Clara Simó amb una campanada ben cordial"



240/250

Miguel Condé

CONDÉ, MIGUEL (Pittsburg, Estats Units 1939)
Litografia 54 x 40 cm. N°: 240/250



CORNEILLE (Leija, Belgica 1922)
S/T 1992. Litografia 95 x 68,3 cm. N°: 184/250



DALÍ, SALVADOR (Figueres 1904)

Reproducció de Noia a la finestra, 1925. 2000 Imatge impresa i envernissada 27 x 19,2 cm. Fundació Gala-Dalí



Lubica las escaleras como si las bajaras

DALÍ, SALVADOR (Figueres 1904)

Baco i un sàtir. Gravat original firmat a llapis 44,7 x 39,2 cm. N°: 61/200



DALÍ, SALVADOR (Figueres 1904)

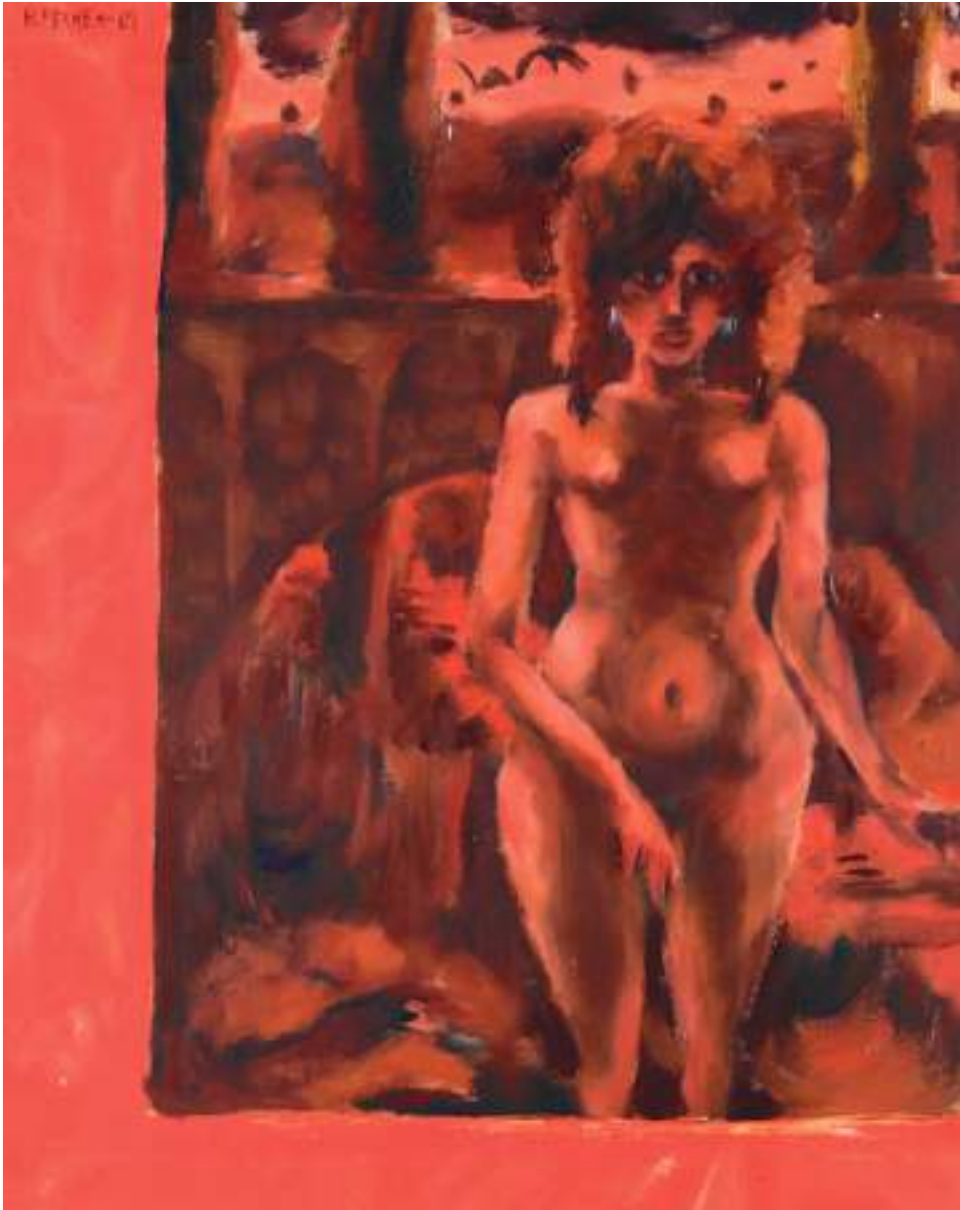
La influència de la Onomàstica sobre la pintura, segons opinions de Dalí. Fotografia Xavier Dalí i Dalí amb text, 41 x 31 cm



DE PEDRO, BORJA (Zaragoza 1945)
S/T 1988. Gravat amb buri 38,5 x 32,5 cm. N°: 95/400



DURAN, RAFAEL (Terrassa 1931)
Cadaqués. Dibuix Retolador sobre pentagrama 38,5 x 32 cm



RICARD FERRER (Blanes, 1946)
Acrílic 1969. 91 x 72 cm



RICARD FERRER (Blanes, 1946)
Paisatge marí. Aquarel·la 18,3 x 26 cm



RICARD FERRER (Blanes, 1946)

XVI Festival Internacional de teatre de Sitges 1981. Gravat 25,2 x 23 cm. N°: 81/125



RICARD FERRER (Blanes, 1946)

Aquarel·la 12,5 x18 cm. Dedicatòria: “Bony any! Una abraçada, Teresa i Ricard” Nadal 2015



RICARD FERRER (Blanes, 1946)
Aquarel·la 12,5 x 18cm



RICARD FERRER (Blancs, 1946)
Aquarel·la 23,5 x 31,6 cm



RICARD FERRER (Blanes, 1946)
El Canigó des de Eus a la Catalunya Nord. Aquarel·la 23 x 31 cm



GARCIA PATIÑO, ANTONIO (A Coruña 1930)
S/T 1972. Serigrafia 63,5 x 49 cm. P.A. Dedicatòria: "Para mi amigo Xavier Dalí"



GARCIA PATIÑO, ANTONIO (A Coruña 1930)
 S/T 1972. Serigrafia 63,5 x 49 cm. P.A. Dedicatòria: "Para mi amigo Xavier Dalfó"



GENOVART, JAUME (Barcelona 1941)

S/T 1980. Litografia 53 x 38 cm. Nº: 124/200. Dedicatòria: "A la revista Canigó; endavant!"



GENOVART, JAUME (Barcelona 1941)
Acrílic s/lleç 34,7 x 23,5 cm



GRAU-GARRIGA (Sant Cugat 1929)
Les senyeres 1971. Litografia 87 x 67,5 cm. N°:167/200



GRAU-GARRIGA (Sant Cugat 1929)
Senyera. Teixit i pintura 29 x 22 cm



GRAU SANTO, JULIÁN (Canfranc, Osca 1937)
1959. Dibuix 35,5 x 28 cm



GENÍS, SANDRA (Figures 1971)
Origen 1996. Fotografía 17 x 24 cm. N°: 6/25



HERNÁNDEZ PIJUAN, JOAN (Barcelona 1931)
2004. Litografia 36 x 29 cm. N°: 105/125



HERVÁS AZMECUA. ANTONIO (Jaén, 1951)
S/T 2018. Gravat calcogràfic a l'aiguafort i aiguatinta 39 x 29 cm . N°: 65/101



HERVÁS AZMECUA, ANTONIO (Jaén, 1951)

Consol 2017. Gravat al aiguafort 35 x 36,5 cm. N°: VIII/X. Dedicatòria: "Per a la Isabel-Clara Simó. Barcelona 4 d'abril 2017"



HERVÁS AZMECUA, ANTONIO (Jaén, 1951)

La Terra i el Cel 2017. Gravat calcogràfic a l'aiguafort i aiguatinta 40 x 29 cm. N^o: 65/101



HERVÁS AZMECUA, ANTONIO (Jaén, 1951)

El concixement és com un mar profund 2019. Gravat calcogràfic a l'aiguafort i aiguatinta 40 x 29 cm. Nº: 65/101



PAUL KLEE (Münchenbuchsee, Suïssa, 1879)
Enfant Intelligent 1937. Impressió 47,4 x 37,7 cm



MARISCAL, XAVIER (València 1950)
Terrasses 2017. Retrat Isabel-Clara Simó, Serigrafia 43 x 31 cm



MARISCAL, XAVIER (València 1950)
 Dibuix Bolígraf 29,2 x 21 cm. Dedicatòria: "Per a I C Simó no es pot vendre"



MARISCAL, XAVIER (València 1950)
Dibuix Bolígraf 21 x 15cm



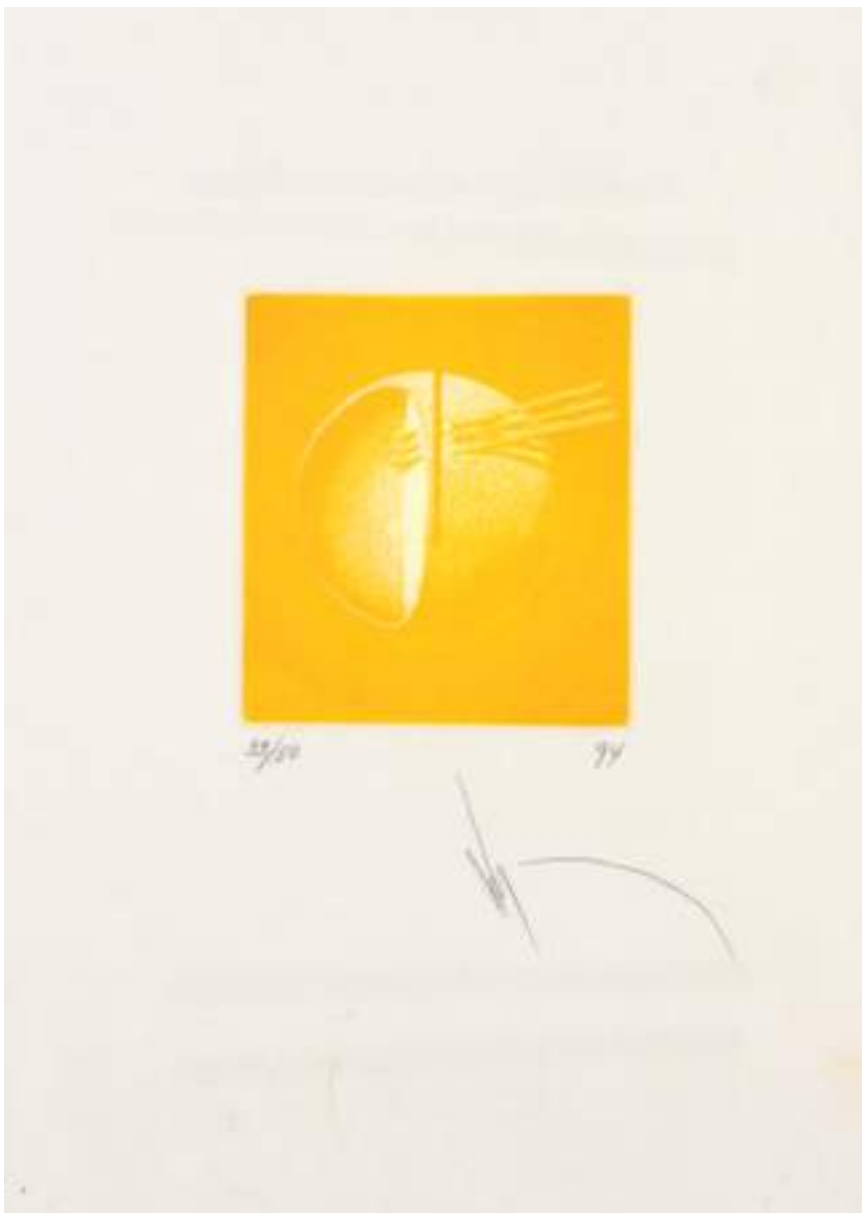
MARTÍNEZ LOZANO, JOSEP MARIA (Barcelona 1923)
Aquarel·la 41 x 47 cm



MARTINEZ, TOMÁS 'SUNYOL' (Dieulefit, França 1964)
La tormenta 2003. Oli sobre llenç 60 x 49 cm



MARIONA MILÀ (Barcelona 1954)
Retrat 2019. Cera 70x50 cm. Dedicatòria: "A l'Isabel Clara Simó amb tota l'admiració"



MASIÀ, SENTO (Alcoi 1940)
1994. Gravat 32,5 x 21,5 cm. N°: 33/50



MASIÀ, SENTO (Alcoi 1940)

Arrel que habita 1986. Aiguafort 38,5 x 32,3 cm. N°: 24/30. Dedicatòria: “En record del teu pare. Un abraç per 1987”



MASIÀ, SENTO (Alcoi 1940)
Barrabàs 1959. Pintura Mixta sobre fusta 52 x 20 cm



MASIÀ, SENTO (Alcoi 1940)
 Homenatge a Ovidi Montllor 1995. Litografia 56,5 x 38 cm. N°: 11/30



MASIÀ, SENTO (Alcoi 1940)
Isabel 2009. Pintura Mixta sobre fusta 90 x 116 cm



MASIÀ, SENTO (Alcoi 1940)
Zàmbia 2003. Pintura Mixta: pintura i textures naturals 64,5 x 53,8 cm



MASSOT, BARTOMEU (Figueres 1923)
Serigrafia 38,5 x 32,2 cm



MASSOT, BARTOMEU (Figueres 1923)
Retrat 1964. Dibuix Tinta sobre paper 38 x 32 cm



MASSOT, BARTOMEU (Figueres 1923)
Ruta Revista Canigó. Dibuix llapis 21 x 29,5 cm



MASSOT, BARTOMEU (Figueres 1923)
1960. Pintura Oli s/lleç 80 x 99 cm



MASSOT, BARTOMEU (Figueres 1923)
Pintura Tinta sobre paper 59,5 x 73 cm



MASSOT, BARTOMEU (Figueres 1923)
1975. Pintura i tinta 60 x 72,5 cm



MESSA (Albaida 1915)
1981. Dibuix, tinta i aigua 16 x 10 cm



MIRÓ, JOAN (Barcelona 1893)
Litografía Guarro paper 82 x 61 cm. E.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Estimada Isabel 2009. Acer Corten 23,5 x 28,5 x 6 cm



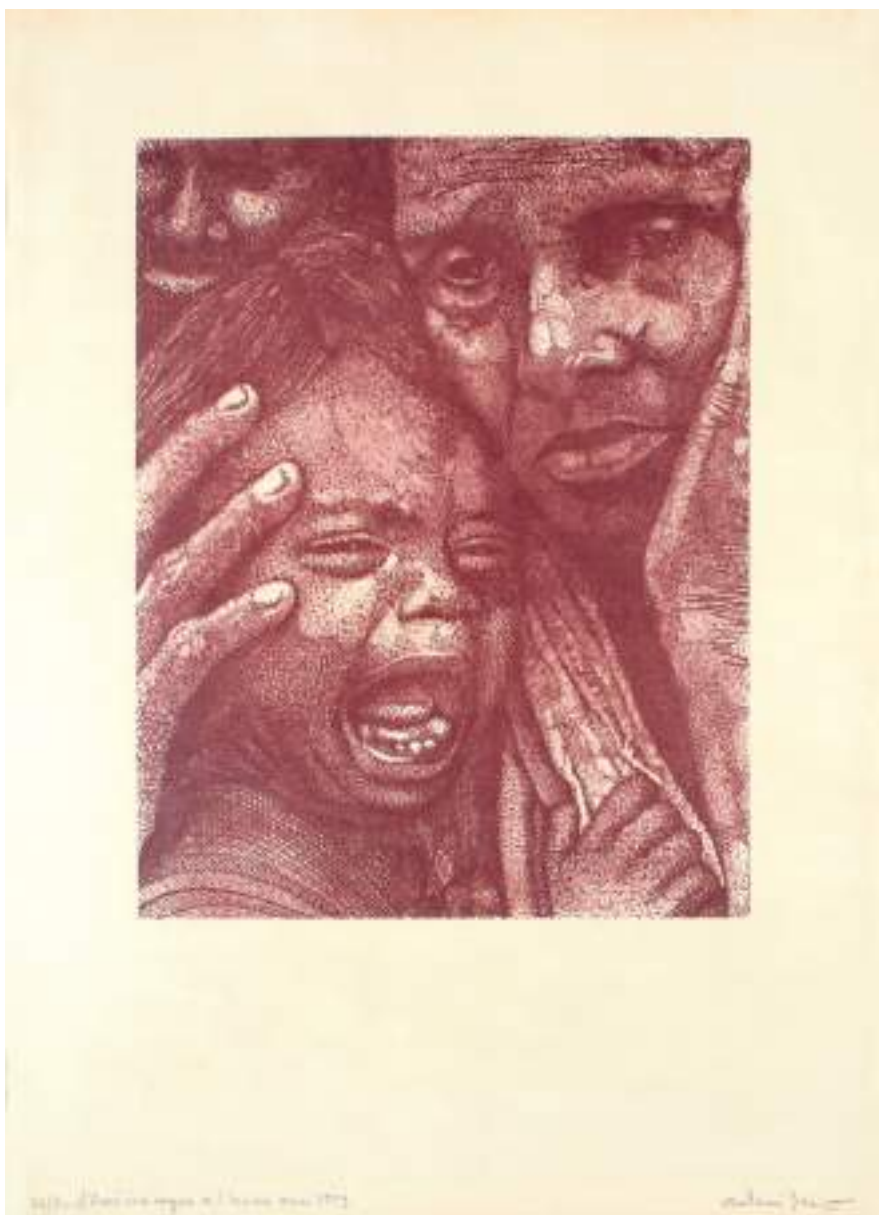
MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Estimada Isabel-Dos 2009. Acer Corten 27 x 30 x 6 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Bicicleta 2008. Acer Corten 15 x 30 x 5 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Fam i tristesa "Les nues" 1965. Aiguafort , 33 x 25 cm. N°: 36/50



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

D'Amèrica negra a l'home avui 1973. Litografia, 53 x 39 cm. Nº: 36/50



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Homes i dòlar 1975. Aiguafort , Planxes, 2 de 25 x 7,5 cm. Nº: 36/50



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Nua sota les estrel·les 1979. Aiguafort, Planxa de 50 x 33 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Infanta 1980. Aiguafort, Planxa de 10 x 10 cm. P.A. Dedicatòria: "A l'amic Xavier Dalí"



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Nueta 1980. Aiguafort, Planxa de 7 x 9 cm. Vestideta 1980. Aiguafort, Planxa de 7 x 9 cm. P.A.

Dedicatòria: "A la revista Canigó, amb prova d'agraïment, des del Sud dels PPCC"



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Infanta i capell 1980. Aiguafort, Planxa de 10 x 10 cm. Dedicatòria: "A l'estimada Isabel Clara Simó un record d'Alcoi, per sempre"



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
 Afanya't dones 1980. Dibuix, 48 x 66 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Almansa 1707, 1980. Aiguafort, Planxa de 33 x 50 cm. N°: 26/50



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Els consellers 1984. Aiguafort, Planxa de 33 x25 cm. H.C.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Comte-Duc "Pinteu Pintura" 1985. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. N° 36/50



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

No és Miró 1991. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. N°: 23/70



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Tirisiti empordanés 1992. Aiguafort Planxa de 33 x 25 cm. Dedicatòria: “A Isabel i Xavier”



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Grup eròtic 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 50 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Homes i hetera 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 50 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Lira 1994. Aiguafort, Planxa de 10x10 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Hetera i home 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Abraç 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



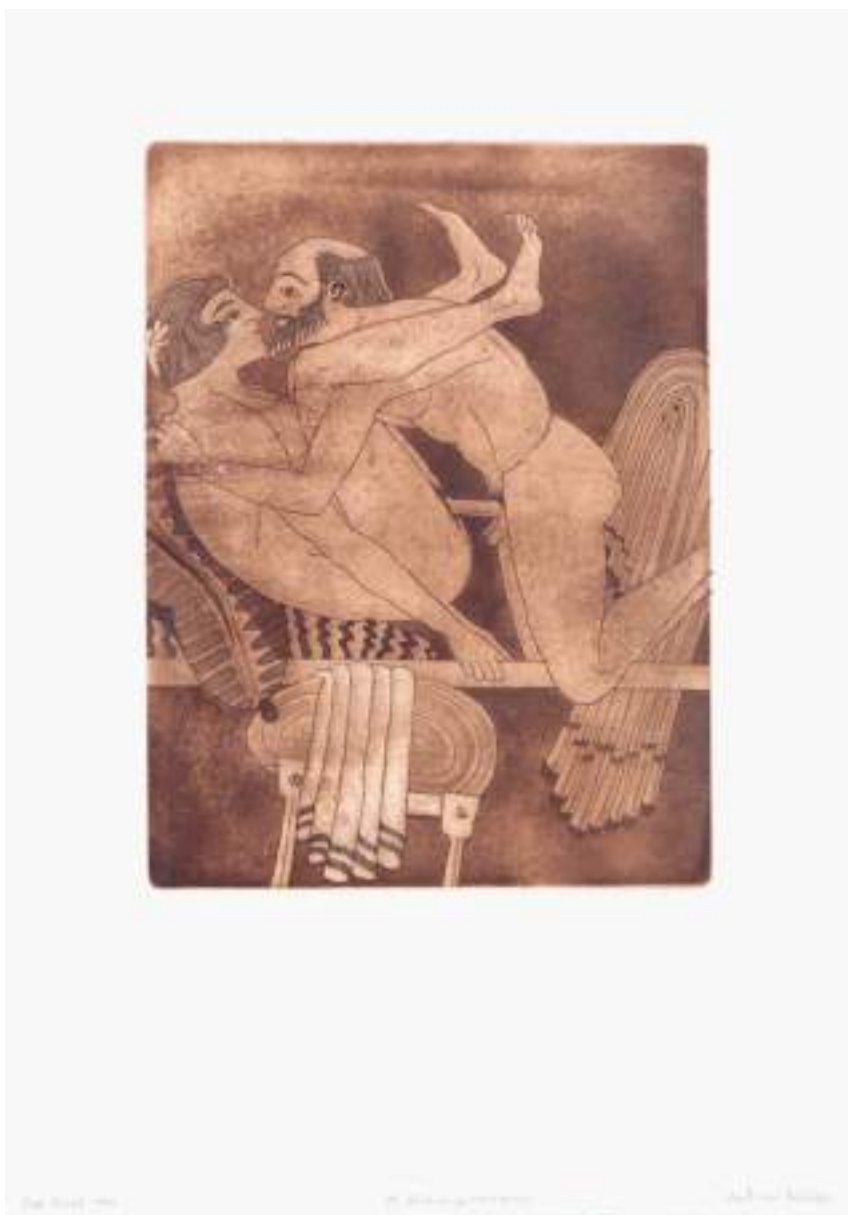
MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Joves 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Parella 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Pelat 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Dança 1994. Aiguafort, Planxa de 10 x 10 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

EFEBUS 1994. Aiguafort, Planxa de 10 x 10 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Pelut 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Dues heteres 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 33 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

El ball 1994. Aiguafort, Planxa de 16 x 16 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
El bes 1994. Aiguafort, Planxa de 16 x 12 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Tros eròtic 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 33 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Àmfora eròtica 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Flautista 1994. Aiguafort, Planxa de 10 x 10 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Escena eròtica 1994. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

El sàtir 1994. Aiguafort, Planxa de 16 x 16 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

L'observador 1994. Aiguafort, Planxa de 16 x 12 cm. "A Grècia fa 2500 anys" P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
No és Dalí 1991. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. N°: 23/70



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Montserrat 1996. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Mare-Nostra-5 1995. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm. P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Som una nació 1996. Aiguafort, Planxa de 33 x 25 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Música nostra 1996. Aiguafort 21 x 17 cm. P.A.



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

L'amor 1997. Serigrafia, 75 x 56 cm. P.A. Dedicatòria "Per a Isabel-Clara i Xavier"



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
No és una paleta 1998. Pintura objecte 35 x 35 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Dinastia 2000. Serigrafia 75 x 55 cm. XII/XV



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Tornarà 2000. Serigrafia 75 x 55 cm. P.A. Dedicatòria: "A Isabel-Clara Simó"



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Ètnica 2001. Aiguafort, Planxa de 25x25 cm. Dedicatòria: “A Isabel-Clara Simó”



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Pessoa no Chiado 2004. De Lisboa. Gràfica digital 76 x 56 cm. N°: 17/30.

Dedicatòria: "Estimadíssima Isabel-Clara, sempre la millor"



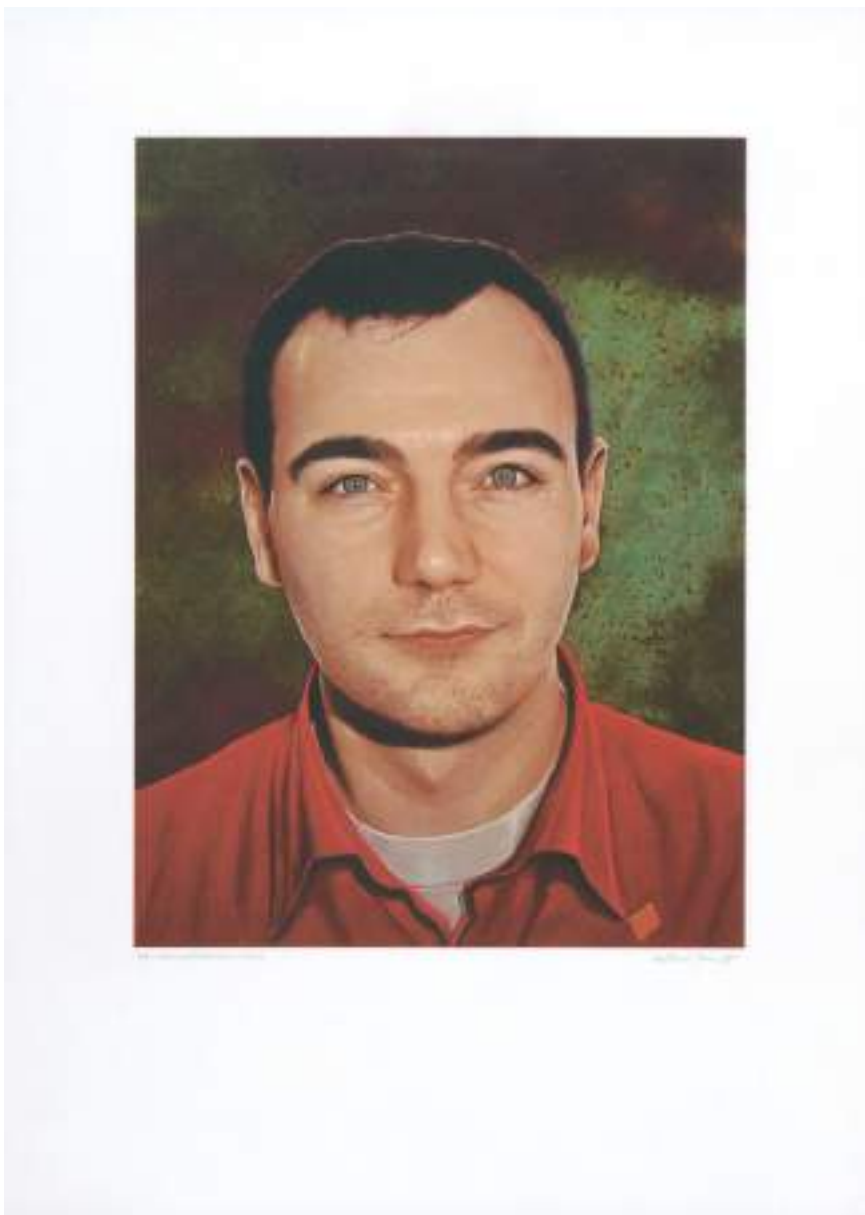
MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
PPCC 2006 / Països Catalans. Acrílic s/ llenç, 10 x 15 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Roig negre 2006. Acrílic s/ llenç 18 x 15 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Venus 2006. Acrílic s/ llenç 15 x 10 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Estimat Xavier 2006. Gràfica digital 76 x 56 cm. N°: 4/6



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Tango 2008 "A Ovidi Montllor". Gràfica digital 54 x 38 cm. Nº: 20/30



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Catalunya 2008. Gràfica digital 76 x 56 cm. N°: 25/30

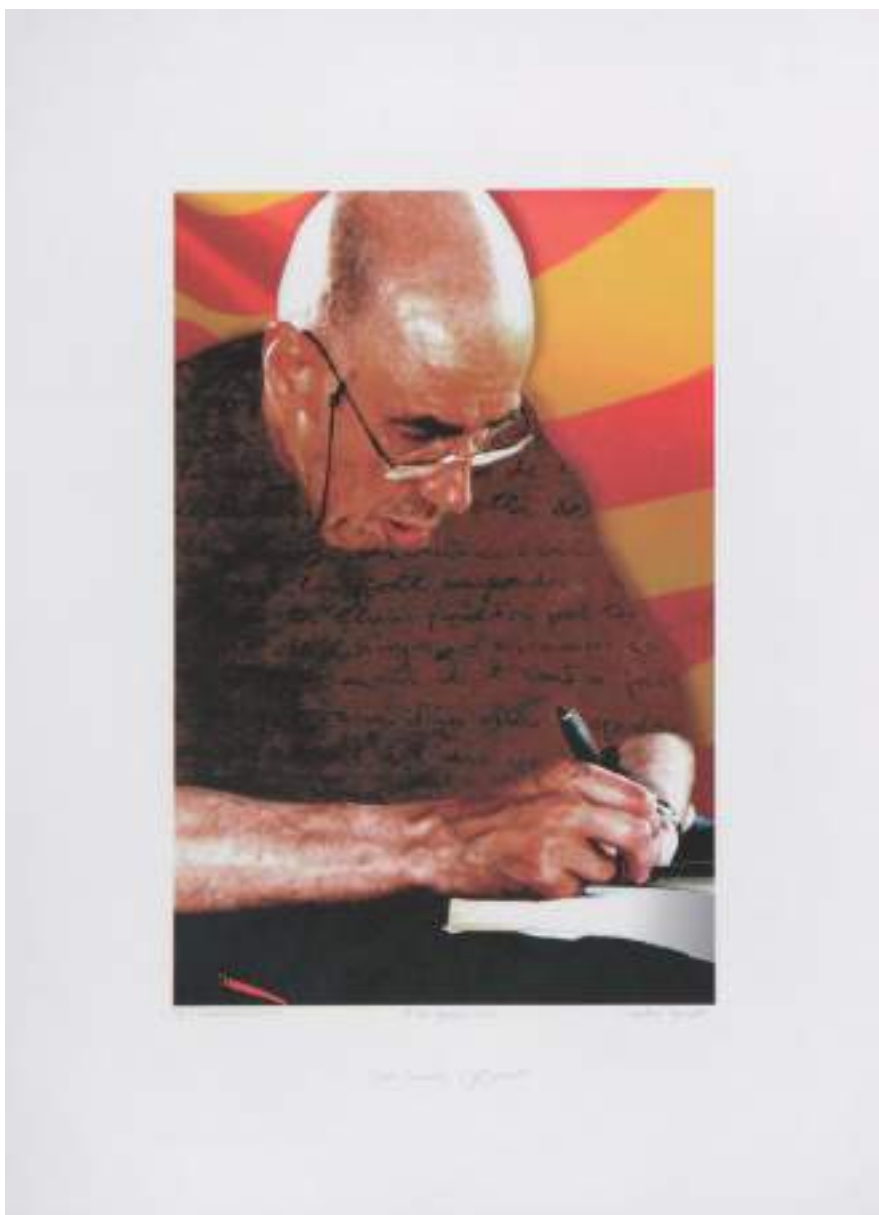


MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Burka-color 2008. Gràfica digital 76 x 56 cm. Nº: 28/30



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

L'Exili 1939, Dones 2009. Gràfica digital 76 x 56 cm. N°: 8/15 Dedicatòria: "A Isabel-Clara Simó"



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Dedicatòria 2009. A M. Martí i Pol. Gràfica digital 76x56 cm. N°: 11/15 "Per a Isabel i Xavier"



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Almansa 1707, 2010. Gràfica digital 56 x 76,2 cm. P.A. "Per l'Isabel-Clara Simó, la millor dona, la millor persona!"



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
A Isabel-Clara Simó 2012. Gràfica digital 29 x 20 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Soc Isabel 2012. Gràfica digital 29 x 20 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
A Isabel. 2013 Gràfica digital 29,3 x 20 cm



Antoni Miró a la Habana.
Setembre 1997. Cartell 43,5 x 30 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Isabel a Frankfurt 2021. Acrílic i metall s/ llenç, 116 x 116 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Isabel a París 2020. Acrílic s/ llenç, Díptic 200 x 200 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Isabel a València 2021. Acrílic i metall s/ llenç, Díptic 200 x 200 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)

Isabel a Nova York 2021. Acrílic i metall s/ llenç, Díptic 195 x 260 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Isabel a Barcelona 2021. Acrílic s/ llenç, Díptic 195 x 260 cm



MIRÓ, ANTONI (Alcoi 1944)
Isabel a Alcoi 2021. Acrílic s/ llenç 114 x 162 cm



MONTCADA, MARTA (Barcelona 1961)
2002 Gravat Gofrat 25 x 22 cm. N°: 19/35



MONTCADA, MARTA (Barcelona 1961)

Gravat sobre paper 1999. 26 x 18,7 cm. Dedicatòria: "Per a la Isabel-i en Xavier!- que l'energia del drac daurat del 2000 sigui resplendent! Amb molta estimació"



MONTCADA, MARTA (Barcelona 1961)
Serigrafia 57,5 x 48 cm. N°: 52/100



MONTCADA, MARTA (Barcelona 1961)
Gravat 45,7 x 33 cm. Nº: 3/60



MONTCADA, MARTA (Barcelona 1961)
Litografía 52,2 x 38 cm. N°: 13/50



MONTCADA, MARTA (Barcelona 1961)
Gravat 57,5 x 48,5 cm. N°: 52/100



MOSCARDÓ, JOSEP (Barcelona 1953)
Estel 2005. Litografia 56,5 x 38,5 cm. Nº: 116/125



ALPHONSE MUCHA (Alfons Mucha, (Ivancice, Moravia, 1860)
 “Les hores del dia, la nit, 1899” i “Despertar”. Impressió en llenç 152 x 61 cm cada una



PERIS, JOAN (Castelló 1965)
Sèrie: Ànima d'arbre 1999. Litografia 44,7 x 33,7 cm



PERIS, JOAN (Castelló 1965)

Sèrie: Ànima d'arbre 1999. Litografia 44,7 x 33,7 cm. P.A.



PERIS, JOAN (Castelló 1965)
Sèrie: Ànima d'arbre 1999. Litografia 44,7x 33,7 cm.



PERIS, JOAN (Castelló 1965)
Litografia 44,7 x 34 cm. P.A.



PEREJAUME (Sant Pol de Mar, Barcelona 1957)
Canigó. Tècnica Mixta: Llapis i aquarel·la 38 x 32 cm



PEREJAUME (Sant Pol de Mar, Barcelona 1957)
Impressió 36 x 48 cm



PEREJAUME (Sant Pol de Mar, Barcelona 1957)
Cartell Vinyoli. Impressió 66 x 48 cm



PLANA, MIGUEL (Olot, 1943)
Retrat 1996. Linòleum 33 x 24cm. Nº: 224/333



PICASSO, PABLO (Málaga 1881)
Litografía 59,5 x 38,5 cm. N°: 28/200



PONÇ I BONET, JOAN (Barcelona 1927)
Serigrafia 71 x 82 cm. N°:3/15 H.C.



PONÇ I BONET, JOAN (Barcelona 1927)
Serigrafia 2014. 70 x 82,7 cm. N°: 3/15 H.C.



PONS I CIRAC, ANTONI (Maella 1921)
Litografia 53,2 x 37,8 cm. Nº: 87/200



PORTILLA, JOSÉ (Villaverde de la Guareña, Salamanca, 1937)
Obra per a la presentació del llibre "Las Finestres" 1998. Gravat Gofrat 32 x 25 cm. N°: 21/35



PRIM, JOSEP MARÍA (Barcelona 1907)
Dibuix Tinta sobre paper 38,5 x 32,5 cm



PRUNA, PERE (Barcelona 1904)

Imatge d'escena religiosa 1961. Dibuix Llapis sobre paper 42 x 33 cm



PUJOL, CARLES (Barcelona 1947)
Pintura Collage 39 x 29 cm



PUIG MANERA, JOAN (Olot, 1921)
Paisatge 1954. Oli sobre llenç 64,4 x 83 cm



PUIG MANERA, JOAN (Olot 1921)
Bodegó. Acrílic 32,8 x 45,6 cm



PUIG MANERA, JOAN (Olot, 1921)
Pintura 1957. Oli sobre llenç 80 x 99cm



QUETGLAS I FERRER, PERE "XAM" (Palma, Mallorca 1915)
Cartell X Fira del llibre 80 x 60 cm. Dedicatòria: "A Isabel-Clara Simó amb tot l'afecte"



RÁBAGO, ANDRÉS "EL ROTO" (Madrid 1947)
Litografía 55,6 x 37,2 cm



RÀFOLS-CASAMADA, ALBERT (Barcelona 1923)

Cartell "30 anys d'Associació d'escriptors en llengua catalana 1977-2007". 68,7 x 48,7 cm



RÀFOLS-CASAMADA, ALBERT (Barcelona 1923)
Litografia 76 x 61,5 cm. H.C.



RÀFOLS-CASAMADA, ALBERT (Barcelona 1923)
Cartell "Cadaqués 1990". 66 x 48 cm



RAMOS URANGA, GABRIEL (Bilbao 1939)
 “Homenatge de Salvador Espriu 1984”. Gravat 61 x 39 cm. N°: 15/100



REIG, RAMON (Manila 1903)
Aquarel·la i tinta 39 x 32,5 cm



REIG, RAMON (Manila 1903)
Aquarel·la i tinta 33,5 x 42,5 cm



ROCA SASTRE, JOSEP (Terrassa 1928)
1971. Dibuix Tinta sobre paper 38,5 x 32,5 cm



ROMÀ, ENRIQUETA (Artista de carrer, familiar de Dalí)
Retrat de Xavier Dalí 1960. Oli 64,5 x 53,5 cm



ROMÀ, ENRIQUETA (Artista de carrer, familiar de Dalfó)
Retrat de Diana 1988. Dibuix 45 x 30 cm



ROMERO PINEDA, RAFAEL (Badalona 1967)
Sèrie ciutats: Ankara 1995. Tècnica Mixta 30,9 x 49,3 cm



SANGLAS, CARME (Barcelona 1953)

Cambra d'aigua 2003. Gravat aiguafort i aiguatinta 29,6 x 19,6 cm. N°: 22/60



SANGLAS, CARME (Barcelona 1953)
Lliri 2002. Xilografia 45 x 33,5 cm. N°: 93/100



SANTILARI, JOSEP I PERE (Badalona 1959)
Litografia 64 x 47,6 cm. N°: 99/120



SALA, GERARD (Tona 1942)
Països Catalans, Solstici d'estiu 1988. Pintura Mixta 50 x 66cm

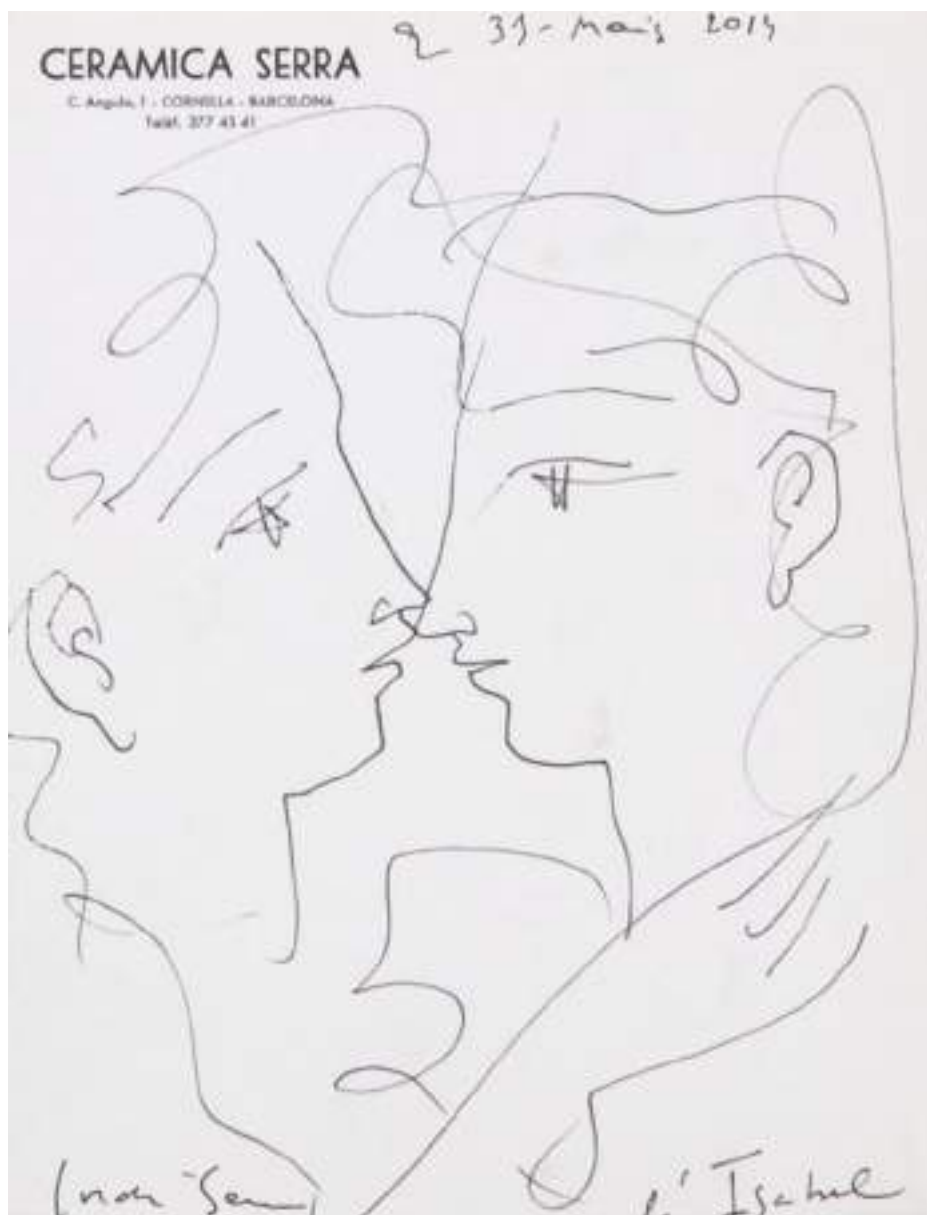


SERRA, JORDI (Barcelona 1942)
Ceràmica policromada 18 x 6,5 x 14 cm



SERRA, JORDI (Barcelona 1942)

Il·lustració 2007. Tintes i pintura 22 x 31,5 cm Dedicatòria: "A Isabel-Clara Simó afectuosament"



SERRA, JORDI (Barcelona 1942)

Dibuix 31 maig 2014. Tinta s/paper 26,6 x 20,3 cm. Dedicatòria: "A la Isabel"



SOLBES, ENRIC (Alcoi 1960)

Cartell IV Encontre d'Escriptors Gallecs, Bascos i Catalans. Litografia 80 x 60 cm. N°: 22/100 Firmada



SORIANO I RIVERO, FERRAN (Barcelona 1944)
Dibuix 2006. Mixta: Ceres, aerosol, tinta i filferro 36,5 x 27,5 cm



SORIANO I RIVERO, FERRAN (Barcelona 1944)

"Que l'equilibri sigui clau sot el sol lliure" Ferran Soriano i Consolació Calderón de la Barca 2018.

Impressió digital 20,5 x 9 cm. N°: 3/25



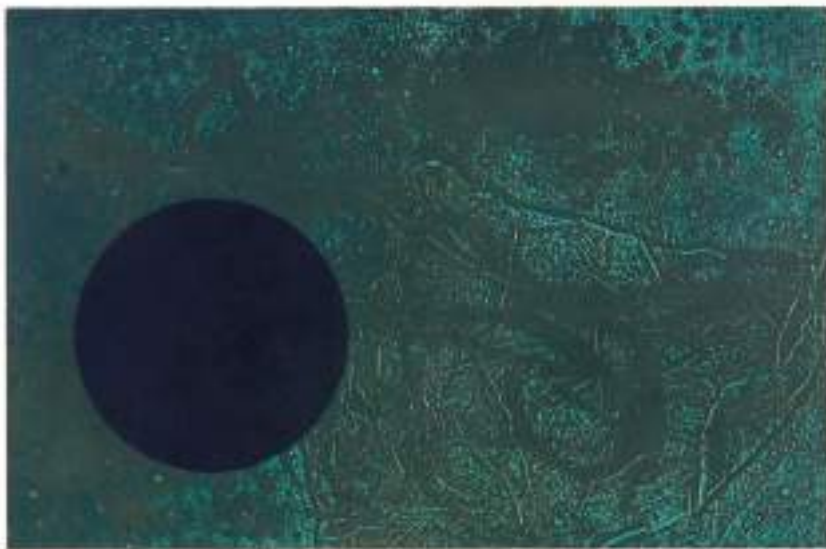
SUÑOL, ÀLVAR (Montgat 1935)
1970. Litografia 56,2 x 40,5 cm. N°: 6/100



TAPIES, ANTONI (Barcelona 1923)
Cartell 50,4 x 40 cm



TAPIES, ANTONI (Barcelona 1923)
Collage 37,2 x 72 cm



THARRATS, JOAN JOSEP (Girona 1918)
Serigrafia 54,5 x 74 cm. N°: 39/90



THARRATS, JOAN JOSEP (Girona 1918)
1971. Dibuix Tinta s/paper 40 x 32,2 cm. Dedicatòria: "A la revista "Canigó" afectuosament"



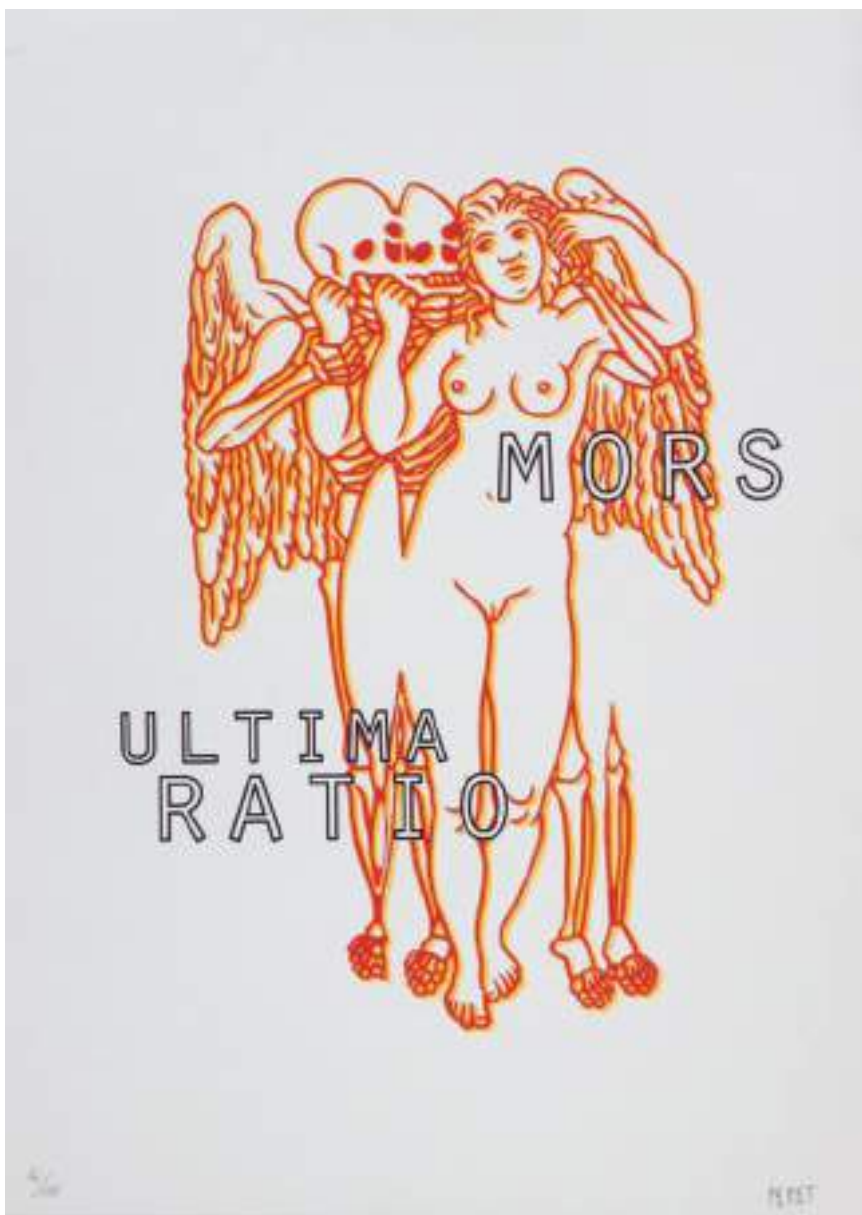
FRANCESC TODÓ I GARCIA (Tortosa, 1922)
Paisatge 1971. Dibuix, tinta s/paper 31,6 x 21,5 cm



TOLSÀ, MATÍAS (Villa Constitución, Argentina 1983)
Caricatura 2019. Dibuix 39 x 29 cm



TORRENT, PERE "PERET" (Barcelona, 1945)
"Dun Vivimus, Vivamus". Serigrafia 42 x 30 cm. N°: 46/150



TORRENT, PERE "PERET" (Barcelona, 1945)
"Mors Ultima Radio". Serigrafia 42 x 30 cm. Nº: 46/150



TORRENT, PERE "PERET" (Barcelona, 1945)
"Acta Est Fabula". Serigrafia 42 x 30 cm. Nº: 46/150



TRALLERO GARGALLO, MIQUEL (Ascó, Tarragona 1945) ROMEU I JUVÉ, XAVIER (Barcelona 1941)
Vinyetes de Trallero i text Romeu "Història del Canigó 1954". 36 x 48 cm



VALLÈS, EVARIST (Pierola, Anoia, Barcelona 1923)
Dibuix 1983. Ceres sobre paper 59,5 x 48,8 cm



VALLÈS, EVARIST (Pierola, Anoia, Barcelona 1923)
Cara Polivisual 1984. Dibuix 63,5 x 48,5 cm



VALLÈS, ROMÀ (Barcelona 1923)
Dibuix Mixta: Carbonet i Tinta 41 x 31,8 cm



VALLMITJANA, ABEL (Barcelona 1909)
Serigrafia 1968. 68 x 48,5 cm



VILACASAS, JOAN (Sabadell 1920)

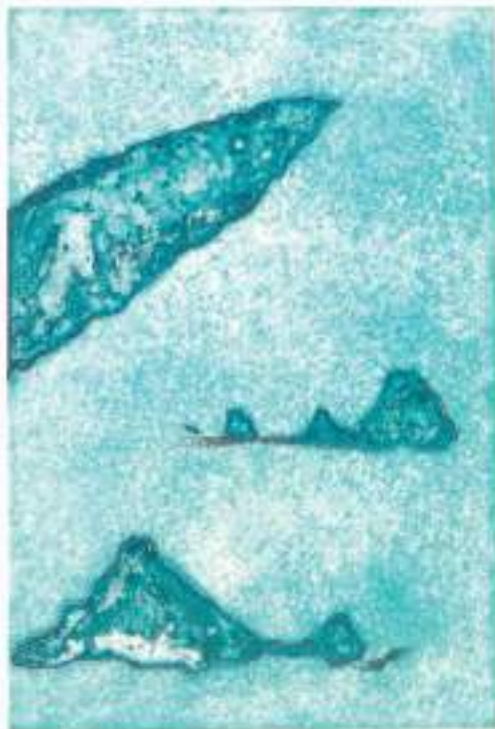
Planimetria n°7 1962. Gravat 24 x 20,9 cm. P.A. Dedicatòria: "A l'amic Xavier Dalfo 'amicalment'"



VIÑAS PALOMER, ALICIA (Figueres 1946)
Gravat 20,6 x 14,3 cm. N°: 25/60



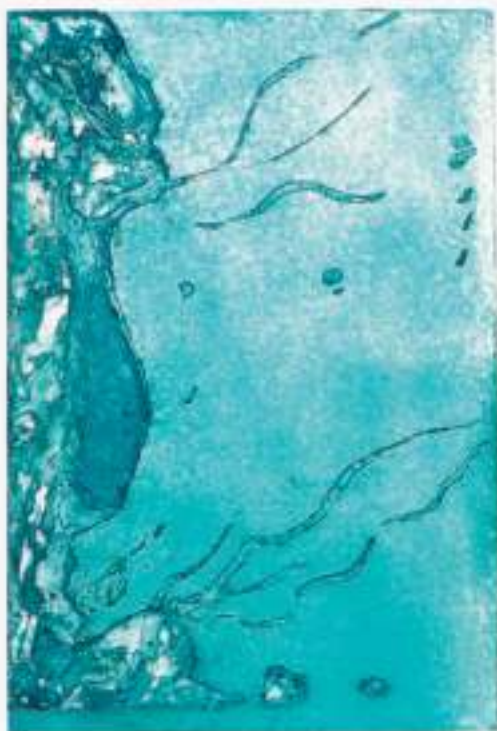
VIÑAS PALOMER, ALICIA (Figueres 1946)
Gravat 50 x 37,8 cm. N°: 23/40



VIÑAS PALOMER, ALICIA (Figueres 1946)
Gravat 72,5 x 38 cm. N°: 23/40



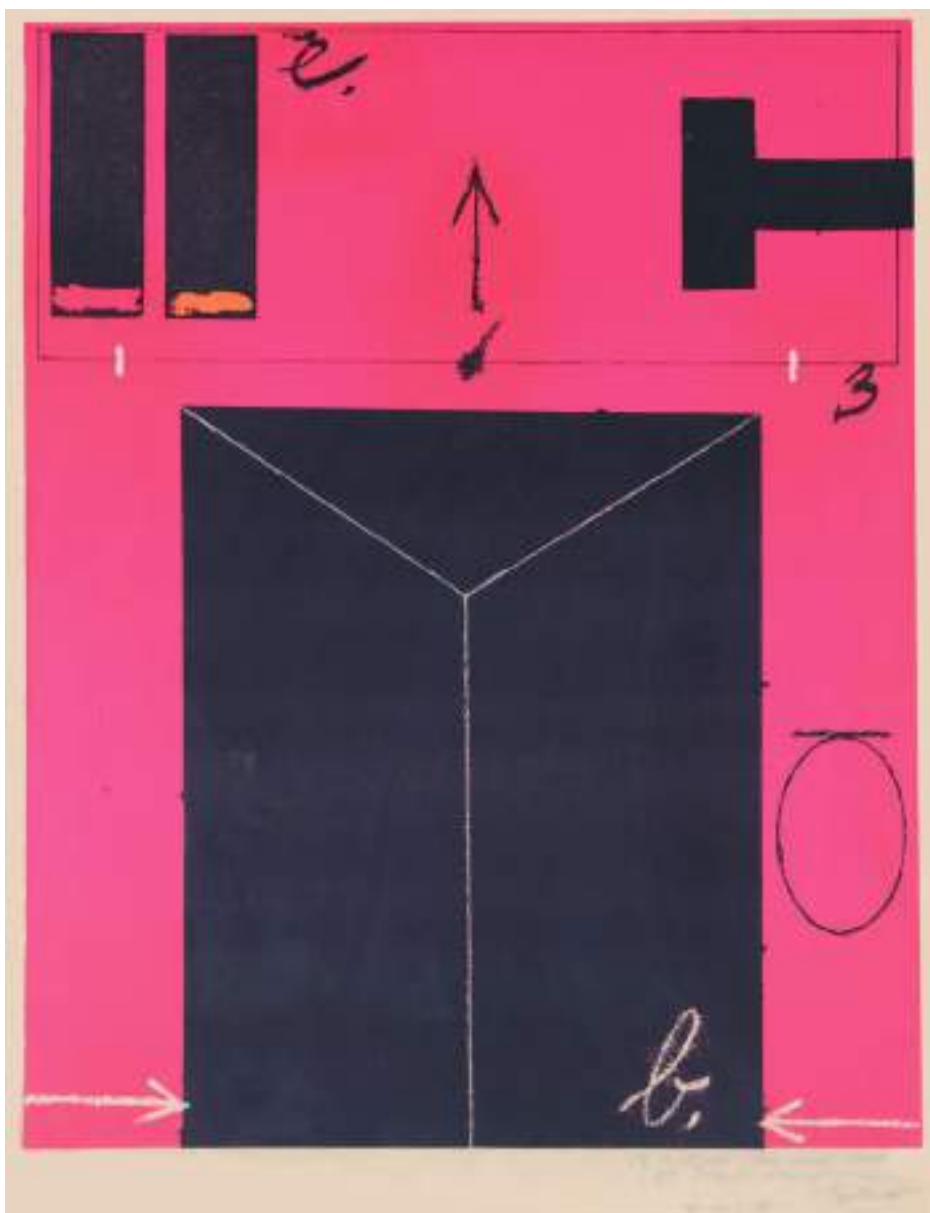
VIÑAS PALOMER, ALICIA (Figueres 1946)
Gravat 50 x 38 cm. N°: 23/40



VIÑAS PALOMER, ALICIA (Figueres 1946)
Gravat 50 x 38 cm. Nº: 23/40



VIÑAS PALOMER, ALICIA (Figueres 1946)
1971. Pintura Acrílic 72, 2 x 91,1 cm



VILADECANS, JOAN PERE (Barcelona 1948)

Serigrafia 70,2 x 50,2 cm. Dedicatòria: "Per a Isabel-Clara Simó amb tot l'afecte d'en Joan Pere" Abril 1980



VILADECANS, JOAN PERE (Barcelona 1948)
2011. Litografia sobre paper 84 x 62,5 cm



VILADECANS, JOAN PERE (Barcelona 1948)

2005. Obra gràfica Serigrafia 75 x 56,2 cm. P.A. V/XV. Dedicatòria: "Per a Isabel Clara Simó ben afectuosament"



VIVÈS, MARTÍ (Prada, Conflent 1905)
Dibuix Tinta sobre paper 28 x 36 cm



VIVES FIERRO, ANTONI (Barcelona 1940)
Litografia 53 x 38 cm. N°: 226/300



VIUSÀ I CAMPS, MANUEL (Barcelona 1917)
Gravat 56 x 45 cm. N°: 4/20



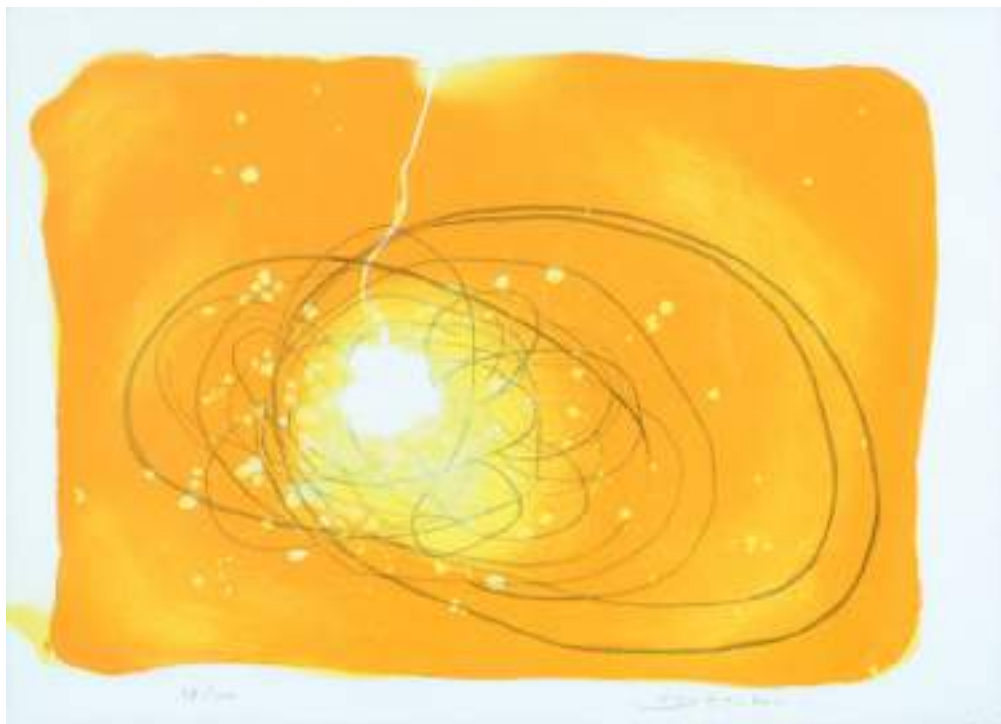
“GRUP LA RABERA ECLÈCTICA” Grup d’artistes provinents de diferents disciplines com la música, el teatre, la dansa, la fotografia i la pintura. Cos de dona. 42 x 29,8 cm. Dedicatòria: “A Isabel-Clara Simó, de la Rabera Eclèctica”



Dades incompletes. No identificat
Portada FORUM 10. 19,6 x 19,6 cm



Dades incompletes. Clausell.
Pintura Oli sobre llenç 44,5 x 37 cm



Dades incompletes. Bartres.
2010. Litografia 40 x 29 cm. Nº: 17/100



Dades incompletes. Vives, M.
Dibuix Tinta 32,4 x 39 cm



Dades incompletes. Firma no identificada
2006. Litografia sobre paper 70 x 27 cm. Nº: 57/125



Dades incompletes. Vila Surigué, A.
Retrats de Xavier i d'Isabel-Clara 2008. Pintura sobre llenç 65 x 54,3 cm



Dades incompletes. Firma no identificada
Catalunya i Mediterrània 1999. Sèrie: "D'una terra Blava" 60 x 44 cm



Dades incompletes. Mahler.
Oli sobre llenç 60 x 73 cm



Dades incompletes. Firma no identificada
Litografia 75 x 60,5 cm. N°: 168/200



Dades incompletes. No identificat
Dibuix Pastel 74,6 x 59 cm



Dades incompletes. Estarlı, Enric.
Llapis i cera sobre cartolina 24 x 30 cm



Dades incompletes. No identificat
"Mercat de peix". Cera sobre paper 19 x 18,6 cm



Dades incompletes. "Jordi".
1991. Acrílic s/lleç 45 x 32cm



Dades incompletes. Firma no identificada

2006. Acrílic s/paper 30,4 x 27,1 cm. Dedicatòria: "A l'Isabel-Clara Simó, l'artista, la dona"



Dades incompletes. Firma no identificada
1960. Pintura Acrílic 64 x 48,6 cm



Dades incompletes. Firma no identificada
Acrílic 28,5 x 44,5 cm



Dades incompletes. No identificat.
Escena eròtica Acrílic 79,5 x 100 cm



Dades incompletes. Firma no identificada
1999. Litografia 18,5 x 25 cm. Nº: 49/50

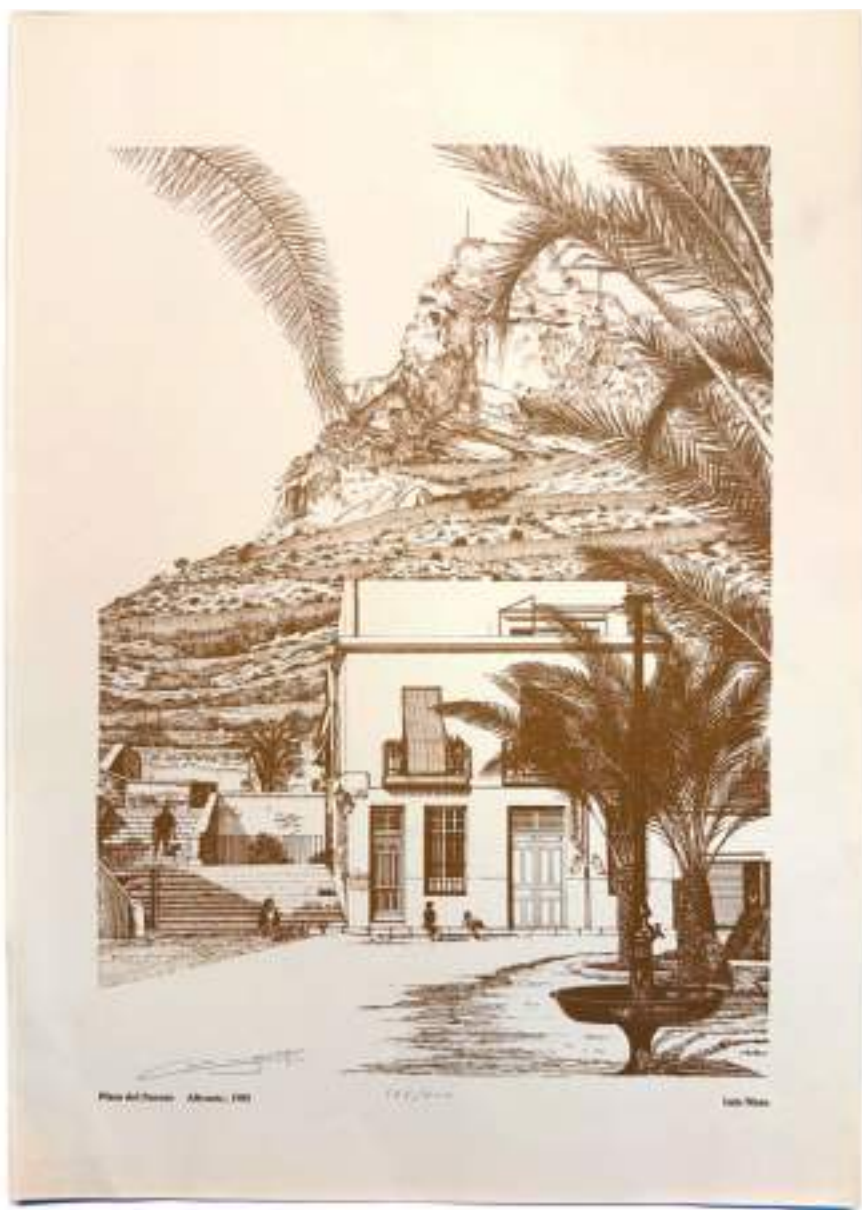


Dades incompletes. 29 d'octubre del 2009. www.poemesvisuals.com

Barret de músic 41 x 40 cm. Dedicatòria: "Pels meus amics Isabel-Clara i Xavier amb tota la il·lusió del món..."



Dades incompletes. Firma no identificada
Paisatge. Aquarel·la 24,9 x 35 cm



Dades incompletes. Firma no identificada

“Plaça del Pont, Alacant, 1985, Luis Nieto”. Litografia 48 x 36 cm. Nº: 166/200



Dades incompletes. Firma no identificada
“Canigó PPCC” 1980. Oli / cartró 107 x 80 cm



Dades incompletes
Reproducció papir egipci 32 x 44,5cm



Dades incompletes. No identificat
Retrat de dona 1936. Dibuix 45 x 29 cm



Dades incompletes. No identificat
Torredembarra amb senyera en la platja 1993. Fotografia 44 x 30cm



Dades incompletes. Firma no identificada
Músic. Xilografia 41 x 33 cm

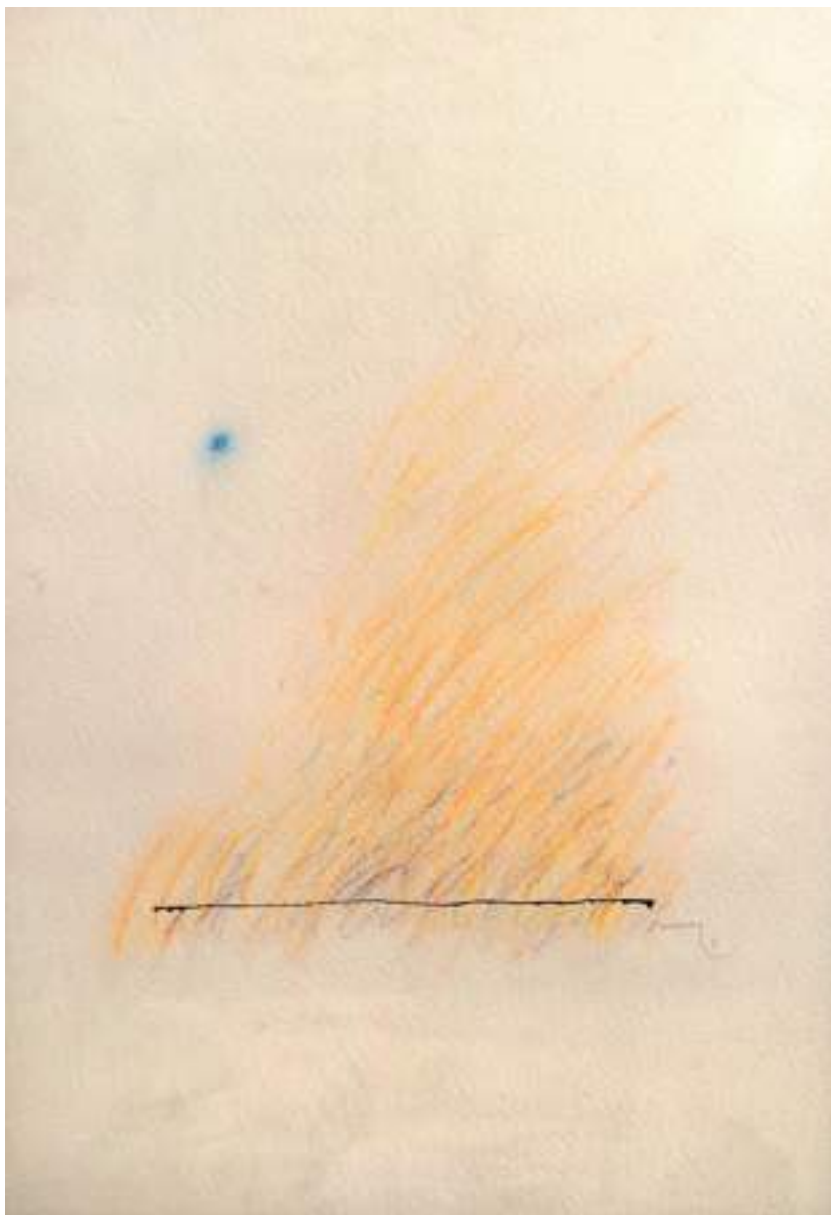


Dades incompletes. Firma no identificada

Gravat 39 x 29 cm. P.A. 5/10 Dedicatòria: "A l'Isabel-Clara i el Xavier, agraït"



Dades incompletes. Firma no identificada
Litografia 57,5 x 48 cm. N°: 52/100



Dades incompletes. Firma no identificada
Aquarel·la 72,5 x 49,6 cm



Dades incompletes. Firma no identificada
Retrat Isabel 40 x 33 cm



¡ay... tanta realidad parecida!
 París 27 de mayo 1965

Querido amigo Juan Carlos

Gracias, muchas gracias
 por todo lo que me haces
 honorando y estimulando
 donde se ha dicho en la
 magnífica Revista CARIBE
 que escribimos y leemos con
 vivo interés.

En medio de tanto "poco"
 vacío colmar el espíritu
 saber que la gente "intransigente"
 está es llevada por otras
 preocupaciones más pro-
 pias de la vida trágica.

ser y cada vez más trágica.
 No poder el "sujeto" no
 aceptar volar los "objetos"
 está la raíz de nuestra
 lucha.

De nuevo te recomen-
 do a todos y a sus
 colaboradores, por cuanto
 que los despiertan
 mis cosas. Le mandaré
 breves méritos para
 CARIBE

Un abrazo
 Miguel Ángel Asturias

Dades incompletes. Firma no identificada

Reproducció amb escrit de Miguel Angel Asturias 39 x 28,7 cm



CUSACHS, MANUEL (Mataró 1933)
Retrat d'Isabel-Clara Simó, bronze i pedra 42 x 22 cm



MARÉS, FREDERIC (Portbou 1893)
Nimfa dormint. Bronze 36,5 x 68 cm



MASRIERA, LLUÍS (Barcelona 1872 dissenyador) i EUSEBI ARNAU (Barcelona 1864 escultor)
Escultura-joia 11,5x 8 x 9 cm. Reproducció tallers Masriera entre 1900-1905



SOLÉ, PEP (Lleida 1960) i JAUME RODRI (Vic, Osona 1940)
Rèplica Monument a la Independència d'Arenys de Munt, 2009. Ferro i pedra 25 x10 x15 cm. Nº: 210



SORIANO, FERRAN (Barcelona 1944)
Figures antropomorfes. Alumini 21 x 61 x 4 cm



Dades incompletes. No identificat. Verònica.
Homenatge a Jaume I. Paper maixé 51 x 19 x 29 cm



Dades incompletes. No identificat
Terracota 33 x 33 cm



Dades incompletes. No identificat
Vita Christi. Bronze 36 x 21 x 18 cm



Dades incompletes. No identificat.
Llibre. Pedra i ferro 15,5 x 4 x 2,5 cm



La revista *Canigó* va nèixer a Figueres l'any 1954. Sota la direcció i edició del seu marit, Xavier Dalfó, es publicava amb caràcter mensual. Fou a partir del seu casament, l'any 1968, quan l'alcoiana va signar per primera vegada a les planes de la revista. A partir del número 272, publicat l'any 1972, l'alcoiana en va assumir la direcció. Amb el trasllat de la família i de la seu de la revista a Barcelona l'any 1973, Isabel-Clara Simó va aconseguir fer créixer la publicació i ella es convertí en un referent entre els companys d'ofici, fins al punt que va passar a ser coneguda com la *Canigona*. L'últim número de la revista, el 806-807, va ser publicat l'any 1983.



L'arxiu personal llegat per l'autora inclou tota una sèrie d'elements d'interès dels anys dedicats al periodisme. Cal destacar el carnet de periodista de l'alcoiana, algunes màquines d'escriure, una gravadora de veu, un interessant fons fotogràfic i alguns originals de les portades de *Canigó* que pintors com Perejaume i Grau Garriga van realitzar per a la publicació. Es tracta d'una revista implicada en l'àmbit de la pintura, i és per això que va dedicar espais en les seues pàgines a Dalí, Picasso, Joan Miró, Guinovart, Joan Brossa o Antoni Miró, entre d'altres, col·laboradors molts d'aquests de la publicació.



El ric i interessant arxiu personal d'Isabel-Clara Simó llegat a Alcoi inclou tota una sèrie d'elements d'interès que ens apropen a la seua vida i obra. Comprén el fons fotogràfic de l'autora, que inclou imatges de l'àlbum personal, familiar i literari. També es conserven màquines d'escriure, correspondència, llibretes i treballs dels seus anys al Col·legi Femení Oller (València), on va estudiar batxillerat, i de l'Escola Oficial de Periodisme (Barcelona), així com les fitxes de les lectures que feia i on anotava indicacions bibliogràfiques sobre els llibres, comentaris propis i recopilava cites incloses en la publicació que després empraria en els articles d'opinió que va signar al llarg de la seua trajectòria.



Isabel-Clara Simó és una de les autores més estudiades i analitzades en l'àmbit de les lletres catalanes. Tesis doctorals com les realitzades per Miquel Cruz i Ivan Gisbert sota la direcció del catedràtic de la Universitat d'Alacant Carles Cortés, articles d'investigació d'aquest últim apareguts en distintes revistes científiques, publicacions de caire biogràfic com les de Margarida Arizeta i Jordi Tormo i reculls d'articles com el de Núria Cadenes es barregen amb dossiers publicats a revistes com *L'Aiguadolç* i *Passadís*, amb especials apareguts en revistes com *El Temps* i amb llibres col·lectius com el publicat per *Saó*.



Les obres de l'alcoiana han estat distribuïdes arreu del món gràcies a les traduccions realitzades a l'alemany, l'anglès, l'euscar, el neerlandès, l'italià, el suec i el braille. Simó va realitzar també la traducció d'obres d'altres autors de l'anglès al català, com ara *L'home que estimava els gossos*, de Raymond Chandler; *L'ull de la garsa*, d'Ursula Le Guin i *En la foscor*, de Colum McCann. Del francès al català, va traduir títols com *Tria la vida: el violinista d'Auschwitz*, de Jacques Stroumsa i *L'home que plantava arbres*, de Jean Giono. De l'italià al castellà, destaquen les traduccions d'*FBI*, de Renzo Rossotti i *Demasiado tarde*, de Carlo Cassola.



Després d'haver publicat el seu primer llibre de contes, *És quan miro que hi veig clar* (1979), Isabel-Clara Simó va preparar a consciència la seua primera novel·la, *Júlia*, que es va publicar el 1983. L'obra s'ha convertit en un *long-seller* que no ha deixat mai de reimprimir-se. Fou Joan Fuster qui la motivà a escriure-la. Considerada la novel·la alcoiana per excel·lència atés que l'acció s'emmarca en els fets històrics ocorreguts en la revolució del Petrólio del 1873, ha tingut una influència que ha traspassat l'àmbit de les lletres i ha arribat a altres àrees de forma transversal. Aquesta història ha sigut adaptada al teatre i a la fórmula de ràdio-teatre per la companyia La Dependent, s'ha materialitzat també en una ruta literària i ha servit d'inspiració per al grup de música electrònica que du el nom de la novel·la, Júlia.



Una de les relacions més fructíferes que va conrear l'alcoiana al llarg de la seua existència va ser la materialitzada amb el pintor i escultor Antoni Miró. Ambdós es van conèixer a mitjans dels anys setanta i, des d'aquell moment, van refermar una relació de col·laboració al llarg de la qual van materialitzar projectes conjunts. L'autora va signar llibres com *Món d'Antoni Miró* (1989) i *El Mas del Diable* (1992), que va dedicar al pintor i, tots dos plegats, van publicar *Abcdari... Az* (1995), un poemari amb textos de Simó i quadres de Miró. El pintor alcoià va realitzar quadres com *A Isabel-Clara Simó* (2012) o *Sóc Isabel* (2012), així com *Estimat Xavier* (2006) en record del fill de l'autora, i ella va participar en multitud de catàlegs del pintor amb poemes i textos.



Al terme d'una trajectòria literària de més de quaranta anys en què va tenir sempre el reconeixement dels lectors, la seua obra abasta més de setanta títols, principalment de novel·la, narrativa breu, poesia, teatre i assaig; a més, va signar tres novel·les sota el pseudònim de Nil Barral. Va iniciar-se amb el recull de contes *És quan miro que hi veig clar* (1979), amb què va guanyar el Premi Víctor Català. *Júlia* (1983), *El mossèn* (1989), *Raquel* (1992), *La salvatge* (1994), *Dones* (1997) i *El meu germà Pol* (2008) són alguns dels llibres més recuixits de l'autora. Després del seu traspàs a l'altre món, van arribar el poemari *La mancança* (2020), la novel·la pòstuma *El teu gust* (2020) i el recull *L'inesperat i altres contes* (2022).



Medalla d'Or de la Ciutat d'Alcoi i Filla Predilecta 2013 · Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2017 · Creu de Sant Jordi a Isabel-Clara Simó 1999 · Medalla d'Honor Xarxa Vives d'Universitats 2016 · Premi trajectòria Setmana de llibre en Català 2009 · Premi de novel·la Ciutat d'Alzira de novel·la 2007 · Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil 2014



Premis Octubre-Premi Andròmina de narrativa 2001 · Premi Miquel·et d'Honor 2012 · XIV Premis Crítica AELC. Premi assaig 2004 · A.E.L.C. Associació d'escriptors en llengua Catalana XIX Premis de la Crítica dels Escriptors Valencians 2009 VII Edició Premis Joan Coromines a la trajectòria personal 2008 · Guardó Nacional CIEMEN 2001



Premi Càtedra Antoni Miró UA al compromís amb les Arts Plàstiques a títol pòstum 2020 · Palmells, Periòdic El Grat 2019 · Agraïment Mostra Cultural del País Valencià. Ajuntament d'Alcoi 1981 · Premi "Ximo Llorca" 2008 · Premis Jaume I. Casal de Crevillent 2006 · Premis Jaume I. Casal d'Elx 2008 · Premis Mallorca de Creació Literària 2006 i 2007 Consell de Mallorca · Jurat Premis literaris Societat coral Erato 2022 · Junta de Govern del Col·legi de Periodistes de Catalunya 2003



Xarxa de Dones 2009, Dia Internacional de la Dona · Pregonera Festes de Sant Romà 2002 Ajuntament de Lloret de Mar · 11 de Setembre 2000 Ajuntament de Franquesa del Vallès 2000 · Mosca de la Informació 2010 Col·legi de Periodistes de Girona · Pregó de la Festa Major de Bagà 2002 · Premi Carmen Vidal 2008-2009 · Premi A.P.E.C. 2002. Associació de publicacions periòdiques en Català 2002



Participació en el programa de TVE 'CARA A CARA' · Escriptor del mes octubre 1991 (Institut de les Lletres Catalanes) · L'Ajuntament de Muro en Memòria del Tio Pep · 75 aniversari Casal Catòlic de Sant Andreu 1994 · Reconeixement ERC Casal de Sants, Barcelona · Valenciana de l'Any 2011 · Fundació Huguet 2012 · Acta de decisió XXXIX Premi de Teatre "Ciutat d'Alcoi" a l'obra 'La visita' 2011 · Arxiu de la democràcia, Universitat d'Alacant · Cita de Joan XXIII



Agulla Capdevila Barcelona · Agulla de l'orfebren Capdevila per a l'Avui · Agulla Joieria Fina, Silla · Agulla colom · Placa Nationale Volksarmee Berlin · Premi Socarrada Major, Associació cultural socarrats Vila-Real 2001 · Pel·lícula del llibre dones 25 d'abril del 2006 · Agulla Praha 83 "World assembly for peace and life, against nuclear war" · Amics de Josep M. Bernat 1994



Premis literaris societat coral Erato al membre jurat 2022 · Medalla Lluís Companys 1883-1940 · Medalla Ajuntament de Vic 2002 any Verdaguer · XXII Fira del llibre Castelló 2006 “Gremi de Llibreters” 2006 · XIII Fira del llibre de Castelló 1997 · Agraïment, Club de conferències Ximén d’Urrea 1996 · Escola del Turó XXII JOCS FLORALS. Mataró Maig 2001 · Ajuntament de Torredembarra · Albocàsser



Medalla Alfonso Rodríguez Castelao 1886- 1950 “III Encuentros de escritores bascos, catalanes, gallegos” Galiza 1986 · Carrer ISABEL CLARA SIMÓ Abad ceramistes · A Isabel Clara Simó. L'Associació Cultural Alambor, Benicarló · Títol participació a la VI Trobada de la Societat Civil. 8 hores llegint Tirant lo Blanc. Fundació Romea, Universitat de Barcelona 2012 · Agraïment a Isabel-Clara Simó per la col·laboració en la II Trobada de Clubs de Lectura de Benicàssim 2011 · Diploma del guardó de la ploma d'Or. Universitat Autònoma de Barcelona · Placa col·legiada d'honor. Junta De Govern del Col·legi de Periodistes de Catalunya 2003 · Presentació del seu llibre “Els racons de la memòria” 2009 · III Premis d'Honor Vila de Pedreguer al mèrit cultural 1994



Plaça del Llibre 2018, Premi Trajectòria · El Vi fa Sang, en reconeixement a la seva trajectòria, L'Espluga de Francolí · Ajuntament Llorenç del Penedès · XXXIII AICO-CIAC. (Associació Iberoamericana de Camara de Comerç Alacant) 2000 · La Cumpativa de Llorenç del Penedès 1982 · L'amedella, 1100 anys de la nostra història · XIII Premi Saló de la FiraGran, reconeixement per la seva reconeguda trajectòria i activitat en el món de la literatura catalana 2011 · Record 11 de Setembre 2000 - Ajuntament Franqueses del Vallès · Pregonera Festes de Moros i Cristians El Campello 2004

Isabel-Clara Simó, una pionera

Jordi Botella

La nostra història cultural està feta de pioners que s'embarcaren en aventures en les què es comprometeren fins les últimes conseqüències amb l'únic objectiu de rescabalar les mancances d'una societat fràgil. Aquestes mampreses requerien d'un esforç titànic, solitari i desagraït.

Isabel-Clara Simó fou una pionera a l'igual que Vicent Andrés Estellés, Joan Fuster, Manuel Sanchis Guarnier, Enric Valor, Joan Valls o Ovidi Montllor. Tots ells pujaren un edifici sobre un solar on la llengua es restringia a l'ús familiar i anecdòtic.

Malauradament, en la nostra tradició cultural hi ha poques dones amb el coratge de multiplicar-se en tanta activitat i amb tants bons resultats. En això també Isabel-Clara Simó fou una pionera, un exemple d'independència sense coartades de cap mena, capaç de proposar-se llançar missatges universals a partir del món més immediat.

En aquest sentit, de la mateixa manera que Ovidi oferí Teresa a l'imaginari dels grans mites, Isabel Clara-Simó projectà en Júlia el símbol d'un poble capaç d'enfrontar-se a l'ordre establert mitjançant una arma infal·lible: la dignitat.

Isabel-Clara Simó

Núria Cadenes

Hi ha el somriure com hi ha la força. Quina gosadia. La rialla oberta i necessària, amb aquella desinhibició, amb aquella ferocitat que poua del sud industriós de telers i d'impuls cultural.

En una València encara en blanc i negre, constreta de franquisme i de negacions, Joan Fuster li va detectar l'arrel i l'empenta i el talent i li va dir: escriu i fes-ho en la teva llengua. I ella, l'escriptora consagrada, l'escriptora d'èxit i reputació i més de setanta llibres, la dona decidida i capaç d'obrir-se pas en un món que li ho negava, explicava sempre que

la primera vegada que va fer un conte en català es va posar a plorar, amb aquella commoció estranya, indescriptible, de constatar que per fi.

Vet aquí la fortalesa a prova de mal oratge i mostrant, nu, el sentiment. Sense cap concessió al nyeu-nyeu, sense caure tampoc en la gelor contrària, assumint en la pràctica la condensació d'humanitat i de contradicció que Ausiàs Marc va definir en decasíl·lab: "a temps he cor d'acer, de carn e fust".

I que no, a la creadora o retratista de personatges tan aparentment convencionals i tan inquietants alhora, a la periodista i l'activista en permanent incitació, a la dona tenaç i vital i somrient, no te l'acabes. I quin goig que sigui així. I quin buit tan gran quan de cop t'adones que ja no hi és. Que en tenim l'obra, i que així roman. Però que ja no hi és.

Isabel-Clara Simó

Vicent Berenguer

Sense l'aire propici,
sense aigües tranquil·les,
sense el foc favorable,
sense la terra antiga.
Amb les paraules fràgils,
amb hores de treballs,
amb treballs d'esperança
amb els llibres futurs.
Des de ciutats amb còmplices,
des d'escoles heroiques,
des de pobles amb joia.
Per pocs plusquamperfets,
per tornar i tornar-hi,
per una vida digna.

Amb ulls de novel·la

Feliu Ventura

El 2013, després d'un acte de Castelló per la Llengua, vam anar a sopar una colla gran. Isabel-Clara es va fixar en la cambrera que ens estava atenent: “tens els mateixos ulls de la protagonista d'una novel·la que estic escrivint”. La cambrera es va aturar muda, per un moment va donar la impressió que s'enlairava o creixia en centímetres. Això era Isabel-Clara: fer protagonistes de la seua literatura les dones per després fer-les saber protagonistes de les seues vides. De la mateixa manera feia protagonista el nostre poble perquè un dia siga actor del seu propi destí.

El tast de la gratitud, a Isabel-Clara

Miquel Cruz

Em preguntares si m'incomodava un favor:
"aquest pèl de cella, si us plau... lleva la visió".
Vaig respondre amb l'honor dels Déus: i tant!
La teua mirada és ara més lúcida, fins i tot viva,
i sembla que el llegat ara és com el gran AVENÇ
que ha curat per sempre la ferida dels vençuts.

Com es calma el desig? "El desig és sang destil·lada"
només posseint, apoderant-se de l'altre, de l'altra?
"No seríem humans sense desig", negar-ho és un crim.
Boccaccio, Montaigne, Rilke i la mort, i un glop de whisky
i la cinta de Möbius a l'estança sacra de Dalí, oh el geni!
El museu de les entrevistes roman obert, de trenta al Cim.

"Ben lluny del riu de l'aigua neta i pura
clamo a l'orat que em digui el meu destí..."
sota el flexo fullejaves el Xavier Bru de Sala.
I més enllà dels músics i poetes, la silueta d'un artista
que et rescata despullada de paraules i esperances,
és la teua imatge ferma, plàcida al desig de la LLIBERTAT.

Túmul d'Isabel-Clara Simó

Marc Granell

És ara un pont llarguíssim que travessa
de cor a cor l'abisme que esperava
engolir-se d'un glop aquesta terra,
que no en quedàs memòria ni paraula.

És una baula tendríssima i ferma
que sosté com cap baula l'esperança
que siga llarga i tenaç la cadena
que ens transmet el dir que és ser, fet sang i ànima.

És un bell somriure, una gran tempesta
d'horitzons plens de rius amb nova saba
que floriran de nius aquesta terra
que és i serà perquè sap ser camí i alba.

Enlluernat

Jaume Pérez-Montaner

És el temps o és aquest raig de sol
que a través de la nua finestra
t'enlluerna amb la seua llum blanca?
Ens sorprengué la neu aquell abril,
el so insistent d'un temps que sempre torna,
carrer de sant Llorens, sant Nicolau,
un vent aspre i cansat omplint l'espai.
Enlluernat. En totes les nits la nit.
Viure és conèixer i estimar,
recórrer insistents els teus indrets.
Viure és el temps eixut a flor de llavis,
el temps que s'arrauleix entre les vísceres,
moments perduts potser entre la boira,
un sol marcit en el buit sense límits.

A Isabel-Clara Simó

Josep Piera

Volare, oh, oh!

Melodies meloses sonaven i sonaven
per les places mig a fosques d'hivern,
o a les pistes de ball els diumenges d'estiu.
Eren revetles amenitzades per orquestrines
amb vocalistes que imitaven Domenico Modugno.

Cantare, oh, oh, oh, oh!

Melodies amables en nits de gesmils
on uns ballaven, i altres miraven,
i els músics tocaven, i el món girava
mentre els xiquets jugaven i corrien
atrotinats entre les taules dels bars.

Nel blu dipinto di blu...

Les parelles es buscaven amb les mans
per oferir-se un tremolós tacte furtiu.
Elles somreien amb alegres vestits volanders.
Ells, ufanosos com titots amb bigotet de Charlot.
Ells i elles, a la pista, com ocells pel cel més blau.

Volare, oh, oh! Cantare, oh, oh, oh, oh!

Aquella poeta solitària

A Isabel-Clara Simó

in memoriam

Emili Rodríguez-Bernabeu

Temps de puixança
dins un món liminar...
Dissipàvem les ombres
del passat subaltern que rebutjàvem.
Un cercle decidit
a resseguir la petja
del país i dels somnis.
Ella fou la lluernia
que il·lumina les hores,
una aclamada imatge,
Diana caçadora en els boscos insomnes
del desig i el triomf,
uns versos que esclataven
a recer de la lluita.

*Alacant, tot recordant aquella antologia:
Poetes Universitaris Valencians 1962
Ed. L'Estel, València, 1962*



*“no ens aturarà ningú,
no n’hi haurà ningú
que ens pose cap barrera”*

Isabel-Clara Simó Monllor,
Filla Predilecta i Medalla d’Or de la ciutat d’Alcoi 2013



ALCOI **(CULTURA)**



Ajuntament d'Alcoi



SAPERE AUDE

Isabel Clara Simó

COL·LECCIÓ 1 LLEGAT